

Tuyển Xe Cuối

Contents

Tuyển Xe Cuối	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11: Pn1: Valentine Trắng	35
12. Chương 12: Pn2: Nguyễn Nhân	40

Tuyển Xe Cuối

Giới thiệu

Thể loại: cao H, đồ chơi người lớn, 1×1, HEConvert: X nữ sĩ Edit: NgáoMột câu chuyện bắt đầu từ:X

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyen-xe-cuoi>

1. Chương 1

Tiếng động cơ cũ kĩ vang lên lộc xộc. Ý nghĩ ấy lóe lên trong tâm trí Hà Hi Lân, không phải lần đầu tiên. Cậu tựa đầu vào khung cửa sổ, vẽ mặt vô hồn, ánh mắt ngây ngốc nhìn khung cảnh phía ngoài xẹt qua. Chiếc cặp kaki có viết dòng chữ triện “Trường trung học Cửu Thích” ôm gọn trong lòng. Đồng sách tham

khảo và tập đề thi nặng trĩu nhồi cứng chiếc cặp, đè nặng lên hai chân cậu, nhắc rằng, cậu đang là học sinh lớp mười hai.

Ba năm trung học, cậu luôn ở lại trường mãi đến khi nó tắt đèn, sau rồi mới bắt xe bus về nhà.

Đôi mắt mỗi một miết qua chiếc ghế trống bên cạnh. Luôn là người đặt chân đầu tiên lên tuyến xe này, lần nào cậu cũng chọn vị trí bên phải, dựa vào cửa sổ của hàng ghế thứ hai từ dưới lên. Chưa từng thay đổi.

Xe khởi hành từ bến bus nằm giữa trường trung học và đại học, đi qua khu mua sắm, tòa nhà thương mại, hồ nhân tạo, vòng tới khu dân cư, dừng chân ở bệnh viện. Quãng đường không dài, nhưng xe đi thực chậm, giống như không gánh nổi sự mệt nhọc của những hành khách ngồi trên nó.

Năm mươi phút trên xe, là quãng thời gian duy nhất Hà Hi Lân có thể tạm quên những tiết học nặng nề và khô khan, tạm bỏ sau lưng sự mong đợi lớn lao của cha mẹ.

Bến đầu tiên dừng trước một nhà hàng đã tối đèn. Có khi, Hà Hi Lân sẽ thấy những nhân viên trong bộ đồng phục, mang theo vẻ uể oải bước lên hoặc có thể là một vị khách chếch choáng trong cơn say, đi men theo hàng gạch trên đường.

Cửa xe mở ra, người lên đầu tiên là một cô gái rất trẻ, mặc chiếc váy bó sát và đôi bốt cao gót. Từng bước chân dọc theo lối đi trên bus vang lớn tiếng cộp cộp, tay cầm túi nguyên liệu nấu ăn lớn, cô ngồi xuống phía chiếc ghế bên trái, hàng thứ ba từ dưới lên. Đặt đồ xuống chiếc ghế bên cạnh rồi thở hắt ra một hơi, cô gái ngửa người tựa vào thành ghế, nhắm mắt nghỉ tạm.

Tiếp đó là cặp vợ chồng già, ông cụ có gương mặt hiền lành đỡ người vợ gập khó khăn trong chuyện đi lại. Đợi đến khi bà yên vị trên chiếc ghế bác ái (1) mới ngồi vào vị trí phía sau.

Xe bắt đầu chạy, băng qua con phố còn lác đác ngọn đèn. Một chú mèo hoang nhảy qua bức tường quán dây trường xuân, lên vào màn đêm.

Đường thực dài, xe thực chậm, chậm như thể có thể đi hết một đời. Hà Hi Lân đung tới nắp cặp, mở ra lại đóng vào, tầm mắt vẫn nhìn chằm chằm ra phía ngoài. Tiếng khóa kim loại lách cách đã bị tiếng động cơ át mất.

Muốn được anh ấy “yêu thương” đến bật khóc. Ý nghĩ đó lại vang vọng trong tâm trí cậu. Hai bên đùi nhẹ nhàng cọ xát với nhau, cổ họng khô khốc.

Phần móng tay được cắt gọn gàng cào qua cào lại mặt túi sách, hình logo của trường được in trên đó đã phai màu loang lổ.

Xe dần tới trạm thứ hai. Lúc này, sẽ có hai chàng, hai nàng bước lên. Nhờ những cuộc đối thoại của bốn người, Hà Hi Lân biết họ là nhân viên phục vụ của một nhà hàng châu Âu nào đó.

Phía sau xe có ba hàng ghế đôi. Hà Hi Lân đã chiếm chiếc bên phải của hàng giữa, nên họ sẽ ngồi sau cô gái trẻ tuổi với túi đồ ăn kia, để tiện tán gẫu.

Tài xế đạp chân ga, xe tiến về hướng tập trung những tòa nhà thương mại. Phía ngoài tòa nhà ộp thủy tinh, ánh trắng và ánh đèn qua từ những chiếc xe vọt qua rọi vào gian hàng bên trong.

Khi xe sắp tới cuối khu buôn bán, Hà Hi Lân vẫn bồn chồn nãy giờ đột nhiên ngồi thẳng, vội vàng lôi cuốn sách tham khảo từ trong cặp ra, lật mở, giả bộ nhưng đang đọc chăm chú.

Tuy nhìn chằm chằm vào trang giấy, nhưng ánh mắt cậu vẫn không nhịn được mà liếc ra trạm bus sắp đổ.

Xe dừng lại, cánh cửa gấp giạt phăng, tiếng va đập mạnh khiến người ta không khỏi nhú mày. Mỗi lần có khách bước lên, cả chiếc xe đều khẽ lắc lư.

Ngay thời khắc thấy được người đàn ông đang xếp hàng để lên xe, Hà Hi Lân cảm thấy cổ họng mình như bị ngọn lửa thiêu đốt, dịch dạ dày quay cuồng, thứ vật thể vô hình nào đó nghẹn cứng tại ***g ngực cậu.

Dù người đàn ông có đứng ở vị trí đầu tiên hay không, anh đều nhường cho vị thiếu phụ dắt theo con nhỏ, cụ gà tóc bạc trắng, người thanh niên với bộ quần áo lấm lem mỡ dầu và đôi trai gái lên trước. Đôi khi, anh còn giúp người thiếu phụ hoặc cụ già xách đồ.

Người thiếu phụ bỗng bé sơ sinh, tay dắt một cô bé vận bộ đầm ren, có vẻ là con lai. Mái tóc của cô bé nhạt hơn so với người bình thường, chưa tới tuổi đi tiểu học, đôi mắt tròn xoe, long lanh tò mò ngấm ngĩa những hành khách khác, hai bím tóc cột cao nhún nhảy theo từng bước chân.

Họ ngồi xuống khu ghế bác ái, cô bé vui vẻ đong đưa chân trên chiếc ghế cao quá khổ với mình.

Phần ghế trên chỉ còn một chiếc duy nhất, cụ già lần lần bước đến nơi đó, phúi phúi vài cái rồi mới ngồi xuống.

Người thanh niên mặc bộ đồ trắng dính dầu đen dùng tay xoa mặt, khiến mặt anh chàng đã đen lại càng đen. Ánh mắt hắn đảo qua ba hàng ghế phía sau, rồi bước nhanh về vị trí trước nơi Hà Hi Lân ngồi.

Còn cặp trai gái, dù bước lên xe cũng phải ôm eo bước cùng nhau, chen qua cửa xe chật hẹp, rồi đi tới vị trí cuối, chính là vị trí phía sau Hà Hi Lân.

Tiếp đến không phải người đàn ông cậu mong chờ, mà là một hành khách mới xuất hiện hôm nay – cô nàng mặc chiếc áo phối họa tiết kim cương cùng chiếc quần bò mài rách, trên lưng khoác ba lô lớn, có vẻ như là khách lữ hành vừa đặt chân tới nơi này.

Cô trả tiền vé, rồi bước về khu ghế sau, đứng giữa lối, nghiêng đầu nhìn về chiếc ghế trống bên cạnh Hà Hi Lân.

Hà Hi Lân bắt giác nghiêng vào mép sách, tay cậu ướm sững mồ hôi lạnh.

Đứng lại đây, xin cô, để trống vị trí này.

Cô nàng mũ lưỡi trai bước tiếp.

Ngón tay Hà Hi Lân bấu chặt cuốn sách, trang giấy bị xé rách một góc.

Cô gái trẻ tuổi nhìn như đang ngủ đột nhiên đặt túi đồ trên ghế xuống chân, rồi nở một nụ cười nhẹ với cô nàng mới lên, sau lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đến khi cô nàng mũ lưỡi trai ngồi xuống cạnh cô gái trẻ tuổi, Hà Hi Lân suýt hoan hô thành tiếng. Nhưng cậu tự nhủ, mình phải tập trung vào cuốn sách trên tay. Dù vậy nhưng ánh mắt cậu vẫn bắt giác đưa về phía người đàn ông theo sao cô nàng đó.

Người đàn ông mặc chiếc áo bành tô đen – chiếc áo khiến dáng người anh dong dỏng mà vẫn săn sắn. Lúc bước lên xe, anh mỉm cười gật đầu với người tài xế. Quần âu xám sẫm hợp người, mỗi bước đi đều tôn lên đường cong trên cơ thể. Đôi giày da bóng lộn, đặt từng bước chậm rãi, vững vàng.

Ánh mắt anh đảo qua, cuối cùng, dừng lại vị trí còn trống cuối cùng.

Khi người đàn ông ngồi xuống cạnh Hà Hi Lân, cũng là lúc xe khởi động.

Trời hôm nay rất lạnh. Dù kín bưng không chút gió nhưng trong xe vẫn cảm nhận được cái tê tái. Thế nhưng, thân thể Hà Hi Lân cứ nóng bừng lên, ánh mắt không dám rời trang sách.

Người đàn ông nhấc một chân lên vắt chéo, hơi ngả về phía Hà Hi Lân. Không đụng đến cậu, nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm từ anh, cùng với hương nước hoa gỗ đàn.

“Đề em xuống, dùng cách nào cũng được.” Hà Hi Lân nuốt ngụm nước bọt trào lên, ngón tay siết lấy cuốn sách.

Người đàn ông nhẹ nhàng thở ra một hơi, giống như thở ra hết mọi mệt mỏi.

“Đưa em về nhà anh, nhốt em lại như một con thú cưng.”

Hà Hi Lân phải dùng hết thấy ý chí mới khiến ngón tay mình không run rẩy, mới có thể giả vờ lật sách đầy bình tĩnh, rồi trộm ngắm bóng anh in trên cửa kính.

Nhiệt độ trong xe ấm hơn phía ngoài, người đàn ông cởi cúc áo bành tô, để lộ bộ âu phục phía trong. Anh dùng ngón trỏ kéo chiếc caravat đỏ thẫm xuống. Gỡ ra thứ dây kim kẹp khiến anh thở dài khoan khoái. Rồi chiếc caravat được cởi hẳn, nhét vào túi áo bành tô.

Đường như người đàn ông rất ghét caravat, mỗi lần lên xe, việc đầu tiên anh làm luôn là gỡ nó xuống.

Hà Hi Lân tiếp tục lên nhìn anh qua cửa kính xe bus, nhìn phần xương đòn ẩn hiện của anh.

“Cầu anh – làm tình với em đi, khiến em hoàn toàn thuộc về anh.”

Người đàn ông khép hờ hai mắt, không hề nhận ra vọng tưởng chứa chan dục vọng của Hà Hi Lân.

Xe vẫn tiếp tục chạy, chỉ chớp mắt đã qua hai bến.

Hà Hi Lân bỗng nhiên cảm thấy, sao xe lại đi nhanh thế, mới thoáng đó mà đã tới bến tiếp theo?

Ánh mắt cậu không ngừng dao động giữa tấm kính cửa sổ và cuốn sách. Thực ra cậu không đọc được sách trên xe vì như thế sẽ say. Chẳng qua, cậu muốn anh ấy cảm thấy mình là một học sinh chăm chỉ, mong rằng, điều ấy sẽ để lại ấn tượng tốt trong lòng anh.

Người đàn ông khoanh tay lại, cúi đầu, không biết đang nghĩ gì trong lòng.

Hà Hi Lân ngửa người ra sau, tựa vào thành ghế êm, nhìn về phía cửa sổ.

Đột nhiên, người đàn ông cũng nhìn về phía đó, ánh mắt trong bóng hình phản chiếu đọng vào cái nhìn của Hà Hi Lân.

“Hôn em, đặt em nằm dưới cơ thể anh –”

Hà Hi Lân kẹp chặt hai chân. Cậu cảm thấy sức nóng xoáy tròn dưới vùng hạ bộ, dồn ứ lại vật nằm giữa hai bắp đùi. Cậu....cương.

Chỉ một ánh mắt thôi cũng khiến trái tim cậu bị hút lại, kêu gào đòi nhảy ra khỏi ***g ngực, tiến về phía người đàn ông.

Cậu dè chiếc cặp xuống, tự cảm thấy may mắn khi còn có nó để che đậy chuyện mắt mắt này. Hà Hi Lân không ngừng tự nhủ, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Người đàn ông tựa như cười khê một tiếng, nhưng tiếng cười ấy bị tiếng động cơ nuốt chửng. Ánh mắt anh nhìn ra con đường, dường như không nhận ra sự kỳ lạ của Hà Hi Lân.

“Mau dè em xuống, khiến tâm trí em mụ mị, ngập tràn hình bóng anh.”

Dù cố gắng, nhưng Hà Hi Lân nhận ra, những ảo tưởng trong lòng mình không biến mất mà ngày càng mãnh liệt, “cậu nhỏ” đã đau tấy.

Muốn mau chóng về nhà để thoát khỏi thể khó xử này, nhưng lại không nỡ rời xa người đàn ông.

Cô nàng mũ lưỡi trai và cặp trai gái xuống xe trước, bên sau là người thiếu phụ cùng hai đứa con, hai nam giới trong nhóm bốn người và cặp vợ chồng già, tiếp là cô gái trẻ rồi đến người thanh niên.

Bến nữa là xuống rồi. Hà Hi Lân cất sách vào cặp, cúi gằm gương mặt đỏ ửng, định đứng dậy trước để bình tâm lại.

Cậu che cặp trước người, lí nhí thưa: “Xin lỗi....” Người đàn ông co chân để cậu ra ngoài. Quá bối rối, Hà Hi Lân vội vàng đứng lên.

Chiếc xe đột nhiên giật nảy, không biết nghiêng phải thứ gì.

Hà Hi Lân vừa đứng dậy liền thét nhẹ một tiếng rồi ngã sấp xuống, dè lên người đàn ông. Một tay cậu đặt lên đùi anh, tay kia chống vào thành ghế. Mà nơi căng phồng giữa hai chân lại đụng vào đầu gối người ấy

Người đàn ông đỡ eo cậu, mỉm cười, không để ý đến vật thể kỳ lạ kia: “Xe đang chạy dừng đi lại, có va đập vào đâu không?”

“A...” Gương mặt ngập tràn vẻ kinh ngạc của Hà Hi Lân vội vã nâng lên.

Người cậu vẫn mong nhớ ngày đêm gần ngay trước mắt, chỉ sát thêm chút nữa thôi là có thể hôn lên bờ môi ấy.

“Ôm em, yêu em.”

Không, không được!

“Xin, xin lỗi!”

Sau khi tỉnh táo trở lại, Hà Hi Lân hốt hoảng nhảy lên, rồi lao thẳng xuống ngay khi cửa xe vừa mở. Cậu đứng dưới bên, thở hổn hết, hít vào lại thở ra từng luồng khí lạnh băng.

Những hành khách còn lại quăng một ánh nhìn nghi hoặc khi cậu vội vã chạy khỏi cửa, nhưng cũng chỉ thoáng qua, rồi lại quay đầu về hướng khác.

Sờ...Cậu sờ vào anh ấy.

Hà Hi Lân nhìn tay mình, hít hà mùi hương còn vất vương trên đó, nhớ lại bàn tay vừa âu yếm eo mình.

Rồi cậu ngồi thụp xuống, rên rĩ từng tiếng nước nở và đau đớn.

Ngáo:

(1) ghế bác ái: ghế dành cho người tàn tật, người già, phụ nữ có thai và trẻ em

Chữ in nghiêng, màu này là những suy nghĩ của thụ

Hồ mới, cao H, thực ra không cao lắm

2. Chương 2

Hà Hi Lân ghét cái tên của mình, nhất là chữ “lân”. “Lân” trong “Hỉ hoạch lân nhân” (1)

Trước khi Hi Lân sinh ra, mẹ cậu từng sảy thai một lần. Người anh trai ấy trở thành nỗi đau ám ảnh cha mẹ.

Vậy nên, khi cậu ra đời, cha mẹ dồn hết niềm mong đợi của hai đứa con lên một mình cậu.

“Đừng tốn thời gian vào những chuyện vô bổ đó. Chỉ bằng làm thêm hai đề toán.”

“Đừng giao du với mấy đứa học dốt, chúng sẽ khiến thành tích con thụt lùi.”

“Đội văn? Con nói gì thế? Con thi y mà, sao lại vào đội tuyển văn chứ?”

“Con phải cố lên...Đừng làm bố mẹ thất vọng. Con xem chị họ con đó, đã thi đỗ trường y rồi.”

“Tiểu Lân, mẹ biết con muốn thử sức ở những lĩnh vực khác, nhưng con phải biết, bố mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi.”

Cha mẹ đối xử với cậu rất tốt, cũng rất nghiêm khắc. Họ đã trải sẵn thảm đỏ dưới chân Hà Hi Lân, cậu chỉ cần ngoan ngoãn tuân theo sự sắp đặt, đừng vượt qua giới hạn là có thể yên ổn một đời. Cậu không muốn điều đó.

Cậu muốn học thiết kế thời trang. Cậu muốn được cầm kim hơn là con dao giải phẫu. Cậu muốn biết cách phối màu hơn là vật lộn với mớ kiến thức sinh học rắc rối.

Vậy nhưng, ngay cả tạp chí thời trang và những chương trình ti vi có liên quan, cha mẹ cũng không cho cậu xem. Cậu đành phải chắt chiu từng đồng cơm trưa, nhịn đói mời bạn để nhờ nó mua tạp chí cho. Sau đó, lại bọc ngoài bằng bì sách tham khảo hồng che giấu, rồi nhét kỹ dưới đáy giá sách, đêm khuya tỉnh mạch mới lặng lẽ lôi ra, soi đèn pin đọc. Không bật đèn, bởi cha mẹ sẽ thấy ánh sáng hắt ra từ phòng.

Cậu không dám, cũng không thể phản kháng lại cha mẹ, chỉ biết vờ làm một đứa con ngoan, để mặc họ đục đẽo mình thành hình mẫu hoàn hảo trong tâm trí. Cho đến khi gặp được người đàn ông đó.

Hà Hi Lân biết mình là đồng tính luyến ái từ rất lâu rồi, nhưng không dám nói cho bất cứ ai. Cha mẹ đặt nhiều kỳ vọng vào cậu như thế, chắc chắn không thể chấp nhận sự thật này. Hơn nữa, cậu từng thấy cha mẹ nói về đứa con đồng tính của nhà hàng xóm, vẻ mặt khinh bỉ và chán ghét ấy khiến Hà Hi Lân đau đớn.

Vậy nên, cậu đành phải giấu nhem bí mật này, ép mình quên nó đi. Nhưng sao có thể quên chứ? Dù có cắm cúi vào sách vở, cậu thiếu niên vẫn không ngăn nổi những khao khát, kết quả của bao ngày đè nén chính là sự cố chấp như si như cuồng.

Cậu mãi không quên giây phút mình được gặp người đó. Lần đầu tiên thấy anh là khi vừa lên lớp 12, một buổi đêm bình thường như mọi ngày. Chỉ là hôm ấy, vì có chút chuyện vướng chân mà cậu bỏ lỡ chuyến bus mình vẫn thường đi, đành phải đợi đến tuyến cuối.

Rồi, anh ấy xuất hiện.

Người đàn ông cầm một tập văn kiện dày cộp lên xe, ngồi xuống cạnh Hà Hi Lân. Trong lúc chỉnh lại vị trí ngồi, anh vô ý làm rơi thứ mình đang cầm, những tờ giấy vương đầy dưới chân cậu. Cậu cứ thế cúi xuống nhặt, rồi đưa cho anh.

Người ấy nở một nụ cười xấu hổ, đón lấy tập văn kiện rồi nhẹ giọng nói: “Cám ơn.” Ngón tay anh lơ đãng phất qua mu bàn tay Hà Hi Lân.

Hai tiếng giầy đơn đó như thiên lôi bổ trúng cậu. Đầu óc trống rỗng, đôi môi hé ra nhưng lại không điều khiển được đầu lưỡi cứng ngắc của mình, cậu không nói được tiếng nào, đành gật đầu gượng gạo. Nơi anh chạm đến như bị in một dấu ấn vĩnh viễn không thể phai mờ.

Đó là lần đầu tiên cậu bắt tuyến xe cuối. Từ đó về sau, cậu chỉ bắt tuyến xe cuối.

Cũng từ ngày ấy, mỗi buổi đêm tự mơn trớn cậu bé của mình, người tình trong ảo tưởng của cậu không còn là những chàng người mẫu trên tạp chí, mà là anh.

Muốn được người ấy vuốt ve, muốn được đôi môi luôn nở nụ cười nhẹ ấy quần quýt, muốn được thứ bí ẩn dưới lớp quần áo ấy giày xéo.

Vì sao lại khát khao đến thế? Chính cậu cũng không rõ, phải chăng đây chính là yêu từ cái nhìn đầu tiên?

Cậu không biết anh ấy làm ở đâu, tên gì. Cậu chỉ biết, người ấy luôn lên từ trạm thứ ba, xuống ở cuối bến – trạm sau khi Hà Hi Lân xuống.

Người đàn ông luôn mặc bộ âu phục phẳng phiu, ngồi cạnh Hà Hi Lân, và mang theo mùi hương ngây ngất.

Khi thì là hương sả chanh thanh nhã, lúc lại mang vị hoa hồng nồng nàn, rồi cũng có lần mạnh mẽ với bạc hà.

Nhưng dù trộn lẫn mùi hương nào, thì vẫn luôn phẳng phất hương trầm. Mẹ cậu từng đốt nên cậu nhận ra nó.

Anh ấy làm nghề gì nhỉ? Hít hà hương thơm vương vấn, bất cứ mùi hương nào cũng khiến cậu mê say.

Cậu không dám nhìn thẳng vào người đàn ông, chỉ có thể ngắm nghía qua bóng hình phản chiếu trên mặt kính.

Gương mặt anh không quá xuất sắc, so với những người mẫu trên tạp chí thì mất quá nhỏ, mũi không đủ cao, dáng người cũng không cường tráng bằng họ. Là một người nhả nhặn. Nhưng chỉ riêng khí chất thôi cũng đủ làm Hà Hi Lân mê đắm.

Chính cậu cũng không hiểu sao mình lại si mê người này đến vậy. Nhưng cậu chỉ có thể huyền hoặc trong đầu về những hình ảnh quần quýt, nồng nàn giữa hai người. Càng tưởng tượng càng nóng bỏng.

Cậu chỉ mong một ngày nào đó, mình không nhịn nổi nữa mà thốt ra mọi khao khát trong lòng. Thế là giải thoát.

Hôm nay anh vẫn ngồi cạnh cậu, mùi oải hương tỏa lại gần Hà Hi Lân. Cậu lặng lẽ hít một hơi thật sâu, tinh thần thả lỏng, cảm giác mệt mỏi bị sự hưng phấn che khuất dần tìm về.

Tối qua cậu và cha mẹ cãi nhau rất lớn. Bởi họ phát hiện được tạp chí từ giá sách của cậu.

Cuối cùng, cậu chỉ biết trơ mắt nhìn kho báu vật của mình bị quăng vào thùng giấy vụn, chỉ có thể chôn đầu vào gối, khóc nức nở cả đêm cho sự bất lực của mình.

Cậu xoa xoa phần bông mắt sưng lên, khi này, trong lúc đợi xe, cậu lại không nhịn được mà khóc.

Không muốn về nhà —

Cậu trộm nhìn bàn tay đặt trên đầu gối của người đàn ông, và bị thu hút bởi chiếc đồng hồ. Dây da màu đen vững vàng và đáng tin cậy. Phần mặt ngoài cũng màu đen, phía trên có hình một cây tùng ánh kim.

Kim ngắn chỉ vào số 10. Cha mẹ cậu hẳn đã ở nhà, có lẽ họ đang lục soát xem phòng cậu còn tồn trữ thứ hàng cấm nào không.

“Yêu em đi, xin anh đấy, hãy mang em đi.”

Mi mắt Hà Hi Lâm rủ xuống, cay cay, tầm nhìn đã mờ mịt. Cậu sụt sịt mũi, dùng ngón tay lau đi những giọt nước mắt chực rơi.

Tối qua, cặp và giá sách bị xới tung lên, ngay cả những đường vẽ nguệch ngoạc trên trang sách tham khảo cũng bị xé nát.

“Nếu phải sống vì cha mẹ, em thà rằng vì anh —”

Cảnh cha rít gào, mẹ lên án đứa con bất hiếu, cùng với những cuốn tạp trí bị xé tung hiện lên trong óc.

Con chỉ là đọc tạp chí....chỉ thế thôi mà.

Ngoài chuyện này ra, cha mẹ muốn cậu làm gì, cậu đều ngoan ngoãn nghe theo.

Con chỉ là...chỉ là...

“Em nguyện ý trở thành món đồ chơi *** của anh. Xin anh cứ thỏa thuê đùa bỡn em đi.”

Hà Hi Lâm nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thiếp đi trong mùi oải hương.

Trong mộng, cậu trần truồng nằm dưới thân hình anh, hai tay bị caravat cột lấy, hai chân mở rộng, hông lắc lư cầu xin anh mau chiếm lấy mình.

Người đàn ông vẫn mặc âu phục, ngón tay nhẹ nhàng vuốt về gương mặt cậu, khóe môi khẽ nhếch lên. Anh nghiêng mình, dán lấy cậu, mùi trầm hương vây kín. Bờ môi anh lại gần phần tai đã đỏ rực của cậu thiếu niên, thì thầm tên cậu —

“Cậu à, cậu à?”

“Ừm...”

“Cậu à!”

Tiếng gọi lớn của người đàn ông khiến Hà Hi Lâm choàng tỉnh, cậu hoảng hốt ngồi thẳng dậy. Thấy mình vừa tựa vào vai người nọ, mặt cậu đỏ rực lên, hơi thở nghẹn lại.

Người đàn ông cười dịu dàng – nụ cười ấy giống y giấc mộng của Hà Hi Lâm – anh chỉ ra ngoài cửa kính: “Sắp đến bên của cậu rồi, phải không?”

Vừa nói xong, xe dừng bánh.

Chết mất thôi, không ngờ lại xảy ra chuyện này. Nỗi xấu hổ choán hết tâm trí khiến Hà Hi Lâm không nghĩ được gì nữa, cậu ôm quàng lấy thứ trên chân mình, hốt hoảng buông lại một câu “Xin lỗi” rồi vọt ra, chạy cắm cúi xuống xe.

“A...” Tiếng kêu kinh ngạc của người đàn ông vang lên, nhưng cửa xe đã đóng lại, Hà Hi Lâm không nghe rõ anh ấy muốn nói gì.

Cậu thở phì phò, giống như vừa trải qua cuộc chạy đua mấy trăm mét. Trái tim đập điên cuồng nói cho cậu biết đây không phải là mộng.

Cậu có nói mớ điều gì kỳ quái không? Hẳn là không nhỉ? Nếu không anh ấy đã chẳng tốt bụng đánh thức cậu như vậy.

Anh ấy nhớ bến xuống của mình....Một chi tiết nhỏ ấy thôi cũng khiến Hà Hi Lân nở nụ cười hạnh phúc.

Chuyện này xua tan mọi buồn rầu quẩn quít lấy cậu suốt ngày nay.

Chỉ ít, cậu có thể dựa vào nó để về nhà đối mặt với cha mẹ.

Ngay lúc Hà Hi Lân đeo cặp lên, cậu mới nhận ra có một thứ không thuộc về mình. Cậu hoang mang nhắc lên xem.

Mùi trầm hương bay tới, trên tay cậu là một chiếc áo màu lam sẫm – bấy giờ, cậu mới nhớ ra, có thứ gì đó che trên người lúc mình ngủ – là chiếc áo khoác của bộ âu phục anh ấy mặc.

Ngáo:

(1) Hỉ hoạch lân nhân (): Mừng vui khi sinh được đứa con thông minh, đẹp đẽ hơn người. Mừng được quý tử.

Tranh thủ lúc chương ngắn thì làm =v= Hoang tưởng cũng là vì bị ép quá thôi. Phải điều trị tâm lý từ từ =v=

3. Chương 3

Hà Hi Lân vừa về nhà liền lao đầu vào phòng, không nói nửa câu với cha mẹ đang ngồi ngoài phòng khách. Bình thường vẫn vậy, họ chỉ “quan tâm” tới con khi sắp đến kỳ thi sắp thi hoặc khi thấy cậu không đủ xuất sắc.

Thực ra cậu rất muốn được tâm sự với hai người ấy, nhưng mỗi lần gọi chuyện, đôi bên chẳng bao giờ nói với nhau quá được hai câu.

Vào phòng, Hà Hi Lân lặng lẽ khóa cửa, nguyện cầu cha mẹ sẽ không đột nhiên muốn ghé qua. Cậu lôi chiếc áo khoác từ túi sách, nhìn chăm chăm vào nó hồi lâu rồi vùi mặt vào sâu lớp vải.

Hít trọn mùi hương còn sót lại, phần hạ bộ đã nóng lên, cậu bé ẩn mình giữa hai chân thức tỉnh.

“A...” Cậu cảm thấy mình như một kẻ biến thái, nhưng lại không thể dừng tay.

Không quên được giấc mơ đó, không quên được cảm giác lâng lâng khi mùi trầm hương vây lấy.

Nhiều...nhiều hơn nữa....chưa đủ.

Hà Hi Lân ngồi trên giường, ôm siết lấy chiếc áo khoác, cảm giác tự chán ghét, dục vọng và luân thường giằng xé lẫn nhau.

Xỏ tay vào túi áo khoác thì tìm thấy chiếc caravat và hộp danh thiếp kim loại.

Rút ra một tấm danh thiếp, phía trên có đề tên của người đàn ông – Tham Chi. Nhờ nó, cậu cũng biết rằng anh ấy làm việc tại một cửa hàng hương trầm.

Một cái tên kỳ lạ. Tuy cậu cảm thấy khó hiểu, nhưng niềm hân hoan khi được biết danh xưng của người thương đã chôn vùi hết thấy, khơi dậy khát vọng cồn cào.

Nổi khát khao chiếm lĩnh cơ thể cậu. Hà Hi Lân lột trần lớp vải trên người, “A...” Ngay khi rúc mình vào chiếc áo, ngón tay miết qua phần vải trơn nuột như lụa, cảm giác mềm mại bao phủ lấy cơ thể, cậu không nhận được mà rên rỉ, “Chỉ...Chỉ đại ca...” Cậu bấu lấy chiếc áo khoác, siết chặt nó, ảo tưởng rằng bàn tay của Tham Chi đang vuốt ve mình. Cúc áo nơi cổ tay sượt qua đầu ngực khiến cậu càng hưng phấn: “A..a..”

Mùi trầm hương an thần ngập tràn, nhưng đối với Hà Hi Lân, nó chẳng khác nào một liều thuốc kích dục. Cậu nằm ngửa trên giường, hai chân nhấc cao, dang rộng, nhắm mắt lại rồi mân mê nơi đã cương cứng, tiếng thở dốc ngày một dồn dập.

Chưa đủ. Bàn tay khác dính lấy thứ chảy lỏng chảy ra từ đầu cậu nhỏ, mò tới vùng bí ẩn phía sau. Ngón trở và áp úp kéo căng cửa động, ngón giữa đâm sâu, ra vào không ngừng: “Mau...đi vào...giày xéo em...Chỉ đại ca....”

Mãi lâu sau, đầu ngón tay mới tìm thấy điểm cực lạc, Hà Hi Lân uốn cong người: “Sướng..a...đâm mạnh nữa vào....”

Muốn ngừng cũng chẳng được. Cậu túm lấy chiếc caravat bên cạnh, quấn quanh cậu nhỏ của mình rồi ma sát. Lượng ngón tay nghịch quấy phần lỗ nhỏ phía sau tăng lên thành hai. Hà Hi Lân nhắm mắt lại, tưởng tượng thứ đang càn quét cơ thể mình là cây trụ nóng bỏng của Tham Chỉ.

“A!” Bỗng nhiên, toàn thân cậu run rẩy, khoác tấm áo của Tham Chỉ khiến cậu mau chóng lên đỉnh hơn mọi lần. Sau khi bắn tinh, ngón tay phía sau vẫn ra vào không ngừng, hơn nữa lại càng thêm mãnh liệt, thậm chí còn khiến cậu có chút đau, “Đừng...Chỉ đại ca...đừng dừng lại...”

Mãi đến khi thỏa mãn, Hà Hi Lân mới rút ngón tay ra, nằm bẹp trên giường thở dốc.

Con khoái cảm bay đi, chỉ còn đọng lại cảm giác trống rỗng.

“Ha...ha...ha...” Hà Hi Lân cười gượng, “Ruột cuộc....mình...mình là biến ...thái sao...”

Nếu cha mẹ biết con họ thành thế này, chắc hai người sẽ tức đến ngất mất thôi —

“Con lại khiến mẹ thất vọng, Tiểu Lân....Đừng quên sự chờ mong của chúng ta.”

Cậu không quên, chưa từng quên. Chỉ cần có người gọi tên cậu – nhất là chữ “Lân” này – là lại gợi nhớ về niềm hi vọng về đứa con hoàn hảo của họ.

Nhưng cậu mệt, mệt lắm. Cậu không muốn học cái ngành y quái quỷ gì đó. Rất khổ sở.

Cậu muốn nói thẳng hết thảy với cha mẹ. Nhưng mỗi lần cậu định làm điều đó, cả hai sẽ mau chóng vui dập hết những lời cậu chuẩn bị truyền đạt.

“Đã bảo con đừng đọc mấy thứ vớ vẩn đó rồi, chẳng phải bố đã chọn sách cho con hết rồi sao?”

“Con đọc nhiều mấy thứ đó quá nên mới nghĩ thế, ngoan....Tiểu Lân, tin cha mẹ, chúng ta đều muốn tốt cho con thôi.”

“Con chỉ cần làm theo những gì cha mẹ nói là được.”

Lên trung học, càng tiếp xúc với nhiều người, Hà Hi Lân càng không thể nghe theo những lời đó. Cậu nhận ra, mình không phải con rối của cha mẹ.

Hành vi vừa xảy ra khiến cậu đạt được sự vui thích khi phản kháng lại họ. Nhưng chẳng giúp ích được gì cho hiện thực.

Cậu – quá đổi vô dụng.

Đến việc tỏ tình với Tham Chỉ cũng không dám. Chỉ đành tự an ủi cơ thể như thế này.

Ngày mai...cậu sẽ trả áo cho Tham Chỉ, rồi nói một tiếng cảm ơn...Có lẽ, có thể dựa vào cơ này để thành bạn bè...hay gì đó.

Cứ thế đi.

Hà Hi Lân ôm chặt lấy mình, lăn qua lăn lại trên giường, hít một hơi thật sâu để hương trầm thấm vào tim gan.

Cậu thấy chiếc caravat nằm cạnh, nhàu nát và nhầy nhụa dịch thể. Thứ vải xa xỉ đã bị ố bẩn, không thể nào gột sạch.

Ngáo:

Chẳng được mấy chương ngắn thế này T^T Mấy chương sau dài... T^T

4. Chương 4

Xe từ từ vào bến. Gió dầm mưa, thân xe trắng đã nhuốm màu xám xịt. Phần cửa chính đề “Xe bus của khu Lâu Thích”, cửa sổ dán trang trí bằng những đường dây leo uốn lượn.

Chủ của khu nhà này dường như rất thích dây leo. Hà Hi Lân cúi đầu sờ túi sách, ý nghĩ miên man. Ngược mắt nhìn bác tài đang quảng cho mình ánh nhìn đầy nghi hoặc, cậu bước lên như kẻ tội đồ dần thân tới pháp trường.

Chỉ cần chọn chuyển xe trước, sẽ không phải đối mặt với Tham Chỉ. Nhưng cậu không kìm nổi nỗi khao khát được gặp anh.

Vừa vào chỗ, Hà Hi Lân liền rút sách ra, điều này khiến cậu an tâm hơn một chút. Thế nhưng, cặp mắt của Hi Lân vẫn ngó ra ngoài cửa sổ. Cảm xúc hỗn độn, không biết giờ, cậu mong được gặp hay muốn tránh mặt anh đây.

Tuyến cuối hôm nay đi nhanh hơn bình thường, hành khách vẫn là những người đó. Chẳng mấy chốc, Hà Hi Lân đã thấy bóng dáng Tham Chỉ ở bến bus tiếp theo – anh mặc áo khoác xanh lục, khăn quàng trắng quần hững hờ quanh cổ.

Hà Hi Lân co mình lại, như chừng điều này có thể khiến cậu biến mất khỏi chiếc xe.

Khác với mọi hôm, lần này Tham Chỉ bước lên đầu tiên, cất lời chào với tài xế rồi đưa mắt nhìn về hướng Hà Hi Lân.

Giây phút ấy, cậu ngỡ rằng mình sẽ ngất lịm đi vì nghẹt thở.

Tham Chỉ nở một nụ cười nhẹ với cậu bé, rồi ngồi xuống ghế trống bên cạnh: “Chào buổi tối.”

Ôi chao, anh ấy nói chuyện với mình. – Hà Hi Lân bất giác rụt rụt, nép về phía cửa sổ, miệng lắp bắp, “Chào, chào buổi tối....”

“Hôm nay lạnh thật đấy.”

“Vâng, vâng.”

Xe lăn bánh, tiếng động cơ gào rú thảm thiết – rốt cuộc thì nó đã già đến chừng nào rồi?

Để Hà Hi Lân nghe được tiếng mình, Tham Chỉ ngồi xích lại, hương hoa thanh nhã phảng phất xung quanh. Anh cúi nhìn quyển sách trên tay cậu bé: “Tiểu Hi.”

“A, dạ?”

Tham Chỉ đưa tay trở vào chữ “Hi” nhỏ ở góc bìa sách: “Tên em phải không? Ừm, anh gọi em như thế được chứ?”

“Anh muốn gọi thế nào cũng được – lúc đề em ra ấy -”

“Được, được ạ....” Hà Hi Lân gục đầu xuống, cảm thấy mặt mình sắp thành cái lò nướng đến nơi.

“A, Tiểu Hi.” Tham Chỉ dường như rất thích cách xưng hô này.

“Nữa...nữa đi...gọi em như thế nữa...xin anh đấy...”

Hà Hi Lân nuốt miếng nước bọt nghẹn cứng, hòng cậu bỗng rất đầy khát khao, “Ừm...Ờ...Tham...tiên sinh?”

Tham Chỉ vắt chéo chân: “Đọc là san, không phải can trong tham gia, nhớ rồi chứ? Em lục áo khoác của anh rồi phải không?” (san, can đều là phiên âm)

“A, xin lỗi...em chỉ là...muốn xem phương thức liên lạc...” Cảm giác áy náy khi nói dối gặm nhấm trái tim cậu, “Cám, cảm ơn về chiếc áo...”

“Không có gì, việc nhỏ ấy mà. Áo của anh đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, em có thể trả lại sao?”

“Nhất định phải thế à? Em muốn giữ lại nó... Để thay cho hình bóng của anh.”

Nghĩ đến chiếc caravat dù đã cố gắng giặt thế nào cũng không thể sạch sẽ, Hà Hi Lân siết chặt tay vào đầu gối mình, “Ừm..ừ...”

“Sao? Mai mang trả cho anh là được, ngày nào anh cũng ngồi chuyên này.” Thấy vẻ lúng túng của Hà Hi Lân, Tham Chỉ hỏi, “Có vấn đề gì à?”

“Đừng, xin anh đừng cướp lấy nó từ tay em....Đó là vật an ủi duy nhất em còn giữ được... hoặc là... thế anh vào vị trí của nó ...”

“Không...” Vô cùng không muốn điều này xảy ra, Hà Hi Lân bất giác thốt nên những gì mình đang nghĩ trong lòng.

“Không được sao? Có chuyện gì vậy?”

“Bắn...bắn mất rồi...không giặt sạch được...”

Tham Chỉ nhún mày, khoanh tay trước ngực: “Rắc rối thật đấy, bộ đồ đó đắt lắm.” Anh liếc nhìn cậu bé, giọng điệu không chút tức giận, chỉ có tí xiu tò mò, nhưng dường như cũng không muốn hỏi nhiều về nguyên do.

“Em...em đền.”

Tiền đều bị cha mẹ giữ hết, nhưng cậu vẫn gắng nói thế.

“Một học sinh cấp ba như em không trang trải nổi đâu.”

“Học sinh cấp ba như em”, quả nhiên, trong mắt anh, cậu chỉ là một thằng nhóc chưa lớn.

Phải rồi, ngủ gà ngủ gật, còn tựa vào anh, cuối cùng lại chạy vội vã, cuốn luôn cái áo đi —

Thực ngốc. Sao cậu lại làm chuyện đáng xấu hổ thế chứ.

“Khó thực đấy...Anh đã hứa rằng lần dạo phố sau sẽ đeo chiếc caravat đó...Thảo nào cũng bị hỏi này hỏi nọ.”

Nghe giọng điệu này của Tham Chỉ, dường như anh đang nhắc đến một cô gái nào đó — người yêu sao?

Quả nhiên mà... Người như Tham Chỉ sao có thể giống cậu, cũng thích đàn ông chứ?

Nếu biết vì sao chiếc caravat bị bắn...anh ấy nhất định sẽ thấy mình thực ghê tởm....sẽ không muốn tiếp xúc với mình nữa...

Cảm giác xấu hổ và tình cảm vô vọng không thể nói thành lời như một con dã thú hung bạo, xé rách trái tim Hà Hi Lân.

Muốn hiểu anh nhiều hơn, nhưng lại sợ tình cảm bất thường này bị phát hiện.

Biết rằng chuyện này là vô vọng.....giống như mối quan hệ giữa mình và cha mẹ....hay những cuốn tạp chí đó....Rốt cuộc rồi sẽ chẳng đi đến đâu.

Không, riêng chuyện này thôi — dù thế nào thì cậu cũng —

“Em...em sẽ cố gắng...” Hà Hi Lân cắn chặt răng, quay lại nhìn Tham Chỉ, “Xin cho em được bày tỏ lời xin lỗi...chỉ ít thì...phải đền caravat...”

“Caravat và áo khoác đều được đặt riêng.” Tham Chỉ nghiêng đầu nhìn Hà Hi Lân, nở một nụ cười ngây thơ vô số tội.

Giá của bộ đồ ấy, đến người đã đi làm cũng phải chùn bước, huống chi Hà Hi Lân.

“A...”

“Đừng găng quá.”

Cuộc nói chuyện lại chìm vào yên lặng. Hà Hi Lân thậm chí còn muốn bấm chuông xuống xe.

Tiếng xe ù ù trải dọc theo con đường, lần đầu tiên, cậu cảm thấy những tiếng động này khiến người ta bức bối như thế.

Vì thỏa mãn khao khát của bản thân mà làm hỏng đồ của người khác, còn nói dối, còn làm phiền hà Tham Chỉ....

Thực muốn khóc, muốn biến mất khỏi nơi này.

Hai tay siết chặt, đầu cậu gục xuống, cơ hồ dán sát vào cặp sách đến nơi.

“Em...vẫn...”

Tham Chỉ nhẹ nhàng vỗ vai cậu: “Đừng làm vẻ mặt như anh đang bắt nạt em thế chứ, em muốn bồi thường cho anh thật sao?”

Nơi bàn tay anh đặt vào nóng rực lên. Lúc này rồi mà vẫn còn mãi say mê trước những đụng chạm của anh – đúng là đáng xấu hổ.

Hà Hi Lân yên lặng gật đầu, đến việc trộm nhìn Tham Chỉ qua bóng cửa kính cũng không dám.

“Nếu em thực sự muốn làm gì đó —” Tham Chỉ đột nhiên áp sát, môi anh gần như dán lên tai cậu, “Từ mai trở đi, khi lên xe, em hãy ngồi vào chỗ đó.” Anh chỉ về vị trí phía sau, nơi có cặp tình nhân.

“Để làm gì...”

“Bến của em đến rồi kìa.” Tham Chỉ quay trở về ghế của mình, đưa tay bấm chuông hộ cậu, nụ cười trên gương mặt vẫn quá dịu dàng, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Xe chậm rãi tiến về cây cột cô độc dưới đèn đường.

Hà Hi Lân nhìn anh đầy hoang mang — thực ra, phần nhiều là do cậu muốn ngắm anh — không hiểu sao anh lại chịu tha thứ cho mình nhanh vậy, thậm chí yêu cầu kỳ quặc đó cũng trở nên hợp ý.

Chẳng lẽ là do không muốn dành nhiều thời gian cho “học sinh cấp ba như em”? Nhưng anh muốn cậu làm chuyện gì chứ —

Dù anh muốn mình làm gì, mình nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe theo. Hà Hi Lân nghĩ.

“Phải rồi, em xin lỗi.”

“Không có gì, đừng để trong lòng.” Tham Chỉ phất tay, nở một nụ cười với cậu, “Mai nhớ mang hộp danh thiếp cho anh, cái đó anh không có nhiều — a, nếu em muốn một cái, thì cứ lấy tự nhiên.”

“Em lấy rồi, còn nhét dưới gối.” Hà Hi Lân nuốt những lời này xuống, không dám đáp lại, vội vàng bước khỏi cửa xe, nhưng không kìm lòng được, ngoái lại liếc anh một cái.

Tham Chỉ cười tủm tỉm, vẫy tay với cậu, miệng làm khẩu hình nói: “Bye bye.”

Cậu bắt gặp ánh nhìn tới cảm giác khoái lạc mà chiếc áo khoác bị giấu nhem dưới đáy tủ mang đến.

“Làm tình với em đi, thật mãnh liệt vào — Chỉ đại ca.”

Giọng nói ấy lại vang lên trong trí óc cậu, vang dội và khát khao hơn bao giờ hết, mãi đến khi xe rời đi, nó vẫn không ngừng vọng lại.

Đêm ấy, cậu khoác lên mình chiếc áo thấm hương trầm mộc kia, một lần nữa.

5. Chương 5

Hà Hi Lân mang theo tâm trạng thấp thỏm của buổi hôm qua khi bước lên xe, cậu ngoan ngoãn nghe theo lời Tham Chỉ dẫn, ngồi vào chiếc ghế sát cửa sổ ở hàng cuối cùng phía bên phải. Tại đây có thể cảm nhận rõ động cơ đang rung lên từng hồi.

Tham Chỉ sẽ yêu cầu mình làm gì nhỉ? Cậu đã nghĩ cả ngày nay rồi, nhưng vẫn không hiểu nổi ý đồ của anh.

Xe khởi bánh, ngôi trường quen thuộc dần rời xa, Hà Hi Lân nhìn bóng mình phản chiếu qua khung cửa sổ, lòng không khỏi bồn chồn.

Hàng cửa sổ cuối cùng dán đầy quảng cáo, không thấy được cảnh vật phía ngoài.

Bạn gái của Tham Chỉ hẳn là người vô cùng xinh đẹp..... Vậy nên anh mới có thể buồn phiền vì sợ làm người ấy phật lòng như thế....

Trái tim cậu đau nhói.

Sao mình không phải một cô gái? Sao mọi chuyện không bao giờ giống như mong muốn của mình? Sao mình lại không có đủ can đảm để khiến tình thế thay đổi?

Sáng nay, cha mẹ lại nhắc đến chuyện thi vào đại học Y – họ cho rằng, với thành tích này, cậu không thể thi đậu.

“Con không muốn thi vào đại học Y.”

Chỉ một câu đơn giản thế thôi. Vậy mà cậu không thể thốt nên lời.

Có lẽ vì đã sớm biết rằng, cha mẹ sẽ không quan tâm tới lời cậu nói nên mới chùn bước hoặc cũng có thể do muốn an phận, đóng vai một đứa con ngoan.

“Đừng khiến chúng ta thất vọng, tiểu Lân.”

Đừng nói thế nữa – con đã khiến cha mẹ thất vọng rồi, con chỉ có thể yêu đàn ông – xin đừng gọi con bằng cái tên ấy nữa.

“Em ngoan lắm, tiểu Hi.”

Hà Hi Lân sững sốt, đôi mắt cậu tròn tròn nhìn Tham Chỉ đang ngồi xuống cạnh mình. Hôm nay anh xuất hiện sớm hơn mọi ngày.

Anh mặc chiếc bành tô đen mà cậu thường thấy, vẫn là chiếc khăn quàng của hôm qua, hai bàn tay giấu trong túi áo, nụ cười ấm áp nở trên môi, xua tan cơn lạnh của ngày đông: “Anh còn ngờ em sẽ bắt chuyện khác, ” nói rồi, anh chìa tay phải ra với cậu, “Có mang hộp danh thiếp đến không?”

“Dạ...vâng.” Hà Hi Lân dè dặt trả lại hộp kim loại mình cất trong túi cho chủ nó. Nhìn những ngón tay thon dài lướt trên tấm huy hiệu quần hoa văn dây leo, trong tâm trí cậu dường như ra cảnh chúng mãi mê cơ thể mình.

“Ha ha, không có nó, anh sẽ quảng danh thiếp tứ tung..... Lúc nào cũng bị mắng.”

“Bị ai mắng? Xin anh đẩy....nói em nghe đi.”

“Được rồi, vậy....để đền cho anh, em chấp nhận làm bất cứ điều gì phải không?” Tham Chỉ vẫn giữ nguyên nụ cười hiền lành như anh chàng hàng xóm nhà bên.

Tuy có vài điểm không hiểu rõ, nhưng Hà Hi Lân vẫn gật đầu không chút do dự, “Vâng.”

“Được rồi, em to gan hơn anh tưởng đấy.” Tham Chỉ nhích lại gần, gần đến nỗi, hai người có thể cảm nhận hơi thở của nhau.

“Hôn em đi, hôn em hôn em hôn em hôn em — ” Ánh nhìn của cậu gắn chặt vào bờ môi mỏng kia, cơ thể nóng rực lên như đang vấp vũ trên lửa.

“VẬY...ừm...em sẽ phải làm gì?”

Tâm trí lằng lằng, cậu không hề thấy rằng Tham Chỉ đã rút ra thứ gì đó từ trong túi: “A, anh có sở thích hơi đặc biệt một chút, vậy mà lại không tìm được người cùng trải nghiệm. Có em thật tốt biết mấy.” Thứ ấy được nhét vào bàn tay đang ghì lấy cặp sách của Hà Hi Lân.

Hà Hi Lân nhìn vật thể màu hồng, nhỏ hơn quả trứng gà một chút trong tay, hình dáng có vẻ giống đậu Hà Lan, phía dưới được nối liền với một cuộn dây màu trắng, vỏ ngoài có lẽ làm từ silicon hay gì đó. Tuy chưa từng thấy tận mắt như thế này, nhưng cậu cũng biết nó là gì.

“Trứng — ” Cậu suýt nữa thì hô lên.

“Phải rồi, là trứng rung, hôm nay anh mới mua.” Giọng Tham Chỉ vẫn vang lên rõ mồn một bất chấp tiếng động cơ ù ù, điệu bộ bình thản như đang nói về một chiếc bút bi bình thường. Hà Hi Lân cứng đờ người, cậu nghe anh thì thầm vào tai mình: “Giờ em hối hận vẫn còn kịp, anh sẽ không bắt em trả tiền bộ quần áo kia. Nhưng anh mong rằng, em sẽ không bắt chuyện này nữa, để khỏi gượng gạo khi thấy nhau.”

Không làm theo lời anh, cậu sẽ không được gặp Tham Chỉ nữa.

Vì sao lại đưa cậu thứ này? Tham Chỉ muốn cậu làm gì? Là cái chuyện cậu đang nghĩ đến chẳng? Trên xe buýt? Ngay bây giờ? Cùng với anh ấy? Chẳng phải anh đã có bạn gái à? Sao cậu có thể làm chuyện động trời này với một người đàn ông mình chỉ biết tên chứ? Nếu cha mẹ biết —

Thì sao chứ? Tuyến xe cuối này chính là thế giới bí mật của riêng cậu.

Tâm lý phản nghịch và sự tò mò dâng lên, nhưng choán hết tâm trí cậu lại là niềm khao khát anh.

Chuyện cậu vẫn mơ tưởng – dù trở thành hiện thực bằng phương pháp này – thì cậu vẫn muốn.

“Em....đồng ý.”

“Tuyệt quá, tiểu Hi.” Tham Chỉ nhướn mày, khuôn miệng càng rạng rỡ. Dù nụ cười này dính vị đùa bỡn, nhưng Hà Hi Lân vẫn không khỏi mê mẩn, “Vậy thì nhét vào thôi — A, chắc em biết nhét vào đâu chứ?”

“Giờ, giờ sao...” Hà Hi Lân len lén nhìn những hành khách khác trên xe, hôm nay nhóm bốn người làm việc ở nhà hàng không tới, phần đuôi xe có vẻ trống rỗng.

“Không ai để ý đâu. Em từng dùng thứ này chưa? Hửm?” Thấy gương mặt đỏ lựng của Hà Hi Lân lác qua lác lại, Tham Chỉ cười cười, chọt cậu một cái, “Thế để anh cho vào hộ em đi, đừng lo, anh sẽ thực dụ dàng...”

Người vẫn xuất hiện trong mộng sắp chạm tới cơ thể mình — Trời ạ, thế này có phải giấc mơ đã trở thành hiện thực không? Hà Hi Lân quay cuồng trong những dòng suy nghĩ ấy.

Dưới sự chỉ dẫn nhẹ nhàng của Tham Chỉ, Hà Hi Lân ngượng ngùng kéo quần lót của mình xuống, kê chân trái lên phần đùi anh, rồi vội vã đảo mắt nhìn quanh xe.

Chỉ có ba vị khách ngồi ở ghế bác ái, họ đều chăm chú làm việc của mình.

Hôm nay xe ít người, là may mắn, hay xui xẻo?

Trong khi cậu đang quan sát cặp tình thân, bàn tay của Tham Chỉ đã kéo tuột chiếc quần, ngón tay trượt vào kẽ mông.

Hà Hi Lân hít sâu một hơi, lưng bật thẳng.

“Thả lỏng nào...” Tham Chỉ lắc lắc quả trứng rung trước mặt Hà Hi Lân, “Liếm đi, anh không muốn làm em bị đau.”

Tuy thời gian, địa điểm và tình huống diễn ra quả là một trời một vực khi so với những mộng tưởng của Hà Hi Lân, nhưng sự dụ dàng lại pha chút cương quyết của anh lại không khác điều cậu tưởng tượng.

Hà Hi Lân e dè há miệng, đầu lưỡi liếm qua thứ lạnh băng kia, lượn theo đường cong của nó, dùng nước bọt phủ kín bề mặt của vật thể. Vừa liếm, cậu vừa đưa mắt nhìn Tham Chỉ. Ngón tay dưới mông đâm vào trong.

Gương mặt nhả nhận vẫn nở nụ cười: “Em thông minh lắm, chắc thành tích học tập cũng không tệ? Phải rồi, ngày nào em cũng ở lại đến tối muộn mà.”

“Ừm...”

“Nữa, khen em nhiều nữa đi —”

Cơn khao khát trào lên, Hà Hi Lâm túm lấy tay Tham Chỉ, nhét cả quả trứng rung vào miệng, liếm láp như đang tận hưởng thứ cao lương mỹ vị nào.

Dường như có người lên xe, hay là xuống nhỉ? Ai mà để tâm chứ.

Giờ cậu chỉ muốn chuyên chú làm theo những gì Tham Chỉ muốn.

Vẻ kinh ngạc lóe qua dưới đáy mắt Tham Chỉ: “Em quả nhiên rất to gan mà...A, được rồi.” Anh nhìn quả trứng rung đang nhỏ những giọt chất lỏng trong suốt, “Đau thì tựa vào anh...nâng eo lên...đứng rồi...ngoan lắm...”

Khi vật thể ấy dần đi sâu vào cơ thể, Hà Hi Lâm siết chặt lấy chiếc áo bành tô của Tham Chỉ: “A...ừm...Chỉ...Chỉ đại ca...” Thấy anh ngây ra trong một thoáng, cậu sửa miệng, “A.....Tham.....tiên ...sinh...”

Bất giác nhăm lẩn giữa hiện thực và vọng tưởng — hay chuyện này cũng chỉ là một cơn ảo giác do sự khát cầu vô độ của cậu dành cho anh?

“Chỉ đại ca? Không tệ, em có thể tiếp tục gọi anh như thế. Ha ha, được gọi là đại ca, ngại thật đấy.” Tham Chỉ kéo phần thân trên của Hà Hi Lâm vào lòng mình, “Thả lỏng nào...”

Hà Hi Lâm vùi đầu vào ngực anh, hút lấy hút để hương trầm mộc xen lẫn mùi hoa. Khi cảm nhận được thứ ấy đã hoàn toàn trượt vào trong, cậu khẽ rên lên một tiếng.

Cảm giác khác hoàn toàn với khi dùng ngón tay của mình.

“Em hưng phấn này, tuổi trẻ tuyệt thật đấy... Rất nồng nhiệt.” Tham Chỉ xoa nắn thứ ẩn giữa hai chân Hà Hi Lâm, “Người lên xe nhiều hơn rồi, đừng kêu lên nhé.”

Trứng rung vào sâu hơn nữa, Tham Chỉ vừa kéo kéo món đồ vừa nhìn chăm chăm vào gương mặt cậu bé đang tựa vào mình, thấy cậu khẽ nhú mày liền giữ nguyên quả trứng ở vị trí đó sau rồi, bật công tắc trong túi áo lên.

Cơn khoái cảm chạy dọc theo cơ thể Hà Hi Lâm, tiếng rên chực thoát ra được Tham Chỉ che lại, “Ừm..”

“Thích không?”

“A..a, ừm.....không...” Đôi mắt ầng ậng nước không nhìn rõ vẻ mặt của Tham Chỉ. Hà Hi Lâm lắc đầu, cắn chặt môi dưới, phần eo bất giác đang đưa.

Cơn kích thích trong cơ thể hòa với độ rung của động cơ tạo thành từng sóng khoái cảm, chúng vồ đến, chôn vùi Hà Hi Lâm, ngay cả khi Tham Chỉ âm thầm lờ chỗi non đang cương lên của cậu ra, Hà Hi Lâm cũng không phản kháng.

“Xem ra em rất thích món đồ chơi này... A, phải nhanh lên thôi, nếu không em sẽ không về nhà được mất.” Tham Chỉ rút một chiếc khăn tay ra, bọc lấy “cậu nhỏ” của Hà Hi Lâm, bắt đầu xoa nắn.

“Không sao cả, đưa em về nhà anh —” những lời này đã chực bên môi, nhưng rốt cuộc lại hóa thành tiếng nức nở.

Cậu đang bị Tham Chỉ – người đàn ông vận âu phục mà ngày nào cậu cũng cầu nguyện được thân thiết – âu yếm. Hà Hi Lâm bầu lấy chiếc áo bành tô, như sợ rằng anh sẽ chợt biến mất: “Chỉ đại ca ...ừm...ha....mạnh hơn nữa.”

Bàn tay nắm lấy “cậu nhỏ” siết mạnh hơn, đầu ngón tay xẹt qua đỉnh, phần tay đặt ở mông Hà Hi Lâm cũng kéo trứng rung, khiến nó xẹt qua xẹt lại nơi vùng mẫn cảm của cậu bé.

“Ha...ừm...em sắp...A!”

Ngay giây phút Hà Hi Lâm lên đỉnh, Tham Chỉ cúi đầu cậu vào hõm vai mình, mãi đến khi tiếng nước nở và hơi thở dần bình tĩnh trở lại mới tắt công tác của trứng rung.

“Lần đầu tiên mà đã được tể này, em giỏi lắm..... Tiểu Hi, có thích không?”

“Dạ... thích...” Hà Hi Lâm nỉ non. Mãi lúc sau mới tỉnh táo lại, nhìn Tham Chỉ dùng chiếc khăn tay dính dịch thể lau “thằng bé” cho mình, cậu xấu hổ vô cùng, vội vàng rời khỏi cái ôm của anh. Lại chợt cảm thấy thứ trong cơ thể di chuyển.

“Em muốn chính anh đi sâu vào trong em, Chỉ đại ca — ”

Không, mình không được tham lam. Chuyện hôm nay tuyệt vời hơn những khi cậu tự an ủi hàng trăm lần. Cậu cảm thấy, có lẽ trong khoảng thời gian sắp tới, việc tự mình xoa nắn sẽ không khiến cậu cảm thấy thỏa mãn và kích thích được nữa.

Cứ thế.... là xong rồi sao?

Tham Chỉ kéo quần lót của Hà Hi Lâm lên, chỉnh lại bộ đồng phục cho khỏi lộn xộn, thấy vẻ ngần ngừ của cậu bé, liền mỉm cười nói: “Cứ như em đang oán anh sao lại dừng nhanh thế.”

“A... Không phải.” Hà Hi Lâm cúi đầu. Bị phát hiện, mặt mặt quá.

Cậu chỉ muốn hỏi — “Mai em còn được gặp anh không?”

Rồi rồi, có lẽ còn có chút khao khát chưa được thỏa mãn.

Nếu hỏi, liệu anh ấy có cảm thấy mình có vấn đề? Hoặc nghĩ mình là một đứa học sinh cấp ba – nhìn thì nghiêm chỉnh nhưng thực chất lại *** đang?

Không hỏi thì sao? Nhưng cậu muốn gặp anh nhiều, nhiều lần nữa. Dù có danh thiếp, nhưng ai có thể cam đoan, Tham Chỉ sẽ lại lên tuyến buýt này?

“Chỉ đại ca ...”

“Bến của em đến rồi kìa.”

Tham Chỉ rút ra một thứ khác từ trong túi, đặt vào tay Hà Hi Lâm: “Mai ... em cứ ngồi vào chỗ này, nhé... Anh sẽ tới.”

Lúc cậu đứng lên, liếc mắt qua thứ trên tay thì thấy — đó là công tác của trứng rung — lại nhớ tới thứ vẫn “cát” trong người mình, rồi cả chiếc khăn tay dính dịch thể được Tham Chỉ nhét vào túi.

Thì ra, gương mặt của một người cũng có thể cháy rục lên sao? Cậu nghĩ.

6. Chương 6

Hà Hi Lâm thấy mẹ mình ngồi lẳng lặng đọc sách ngoài phòng khách. Ngay lúc cậu khoác cặp định bước ra khỏi cửa thì bà bỗng nhiên cất tiếng hỏi: “Gần đây chuyện ở trường thế nào?”

Sao mẹ lại đột nhiên hỏi thế? Chẳng nhẽ —

Hà Hi Lâm chợt dạ, đảo mắt qua hướng khác, đáp bừa một câu: “Tốt ạ.”

Bà bước lại gần, sờ sờ đầu cậu, gương mặt đầy vẻ lo lắng: “Tiểu Lâm, con còn giận bố mẹ à?”

Về chuyện tập chí sao? Từ đó tới giờ đã hai tuần rồi.

“Con...không.” Năm nay đã là cuối cấp, cậu sắp thành thí sinh dự thi đại học, chẳng còn sức để buồn bã và bực bội nữa.

Thêm vào đó — thôi, việc này không thể tâm sự với cha mẹ.

Dù đôi bên xích mích đã lâu, nhưng được quan tâm thế này, Hà Hi Lân vui lắm chứ, cậu bỗng nhiên muốn nói nhiều một chút: “Mẹ...”

“Con phải biết rằng, mấy cái thứ đó không có chút giá trị nào, chúng sẽ khiến con phân tâm. Mẹ mong con có thể thi được vào một trường đại học danh giá, trở thành bác sĩ. Con có hiểu không?”

Hiểu, con hiểu mà...

Trái tim vừa rục rịch ầm lên lại chìm vào hầm băng buốt giá. Nụ cười chân thành của Hà Hi Lân mau chóng biến về nét khắc cứng ngắc trên chiếc mặt nạ vô hồn.

“Con muốn giải trí gì thì đợi đến lúc thi xong đã. Giờ trẻ con thì biết cái gì, phải nghe lời bố mẹ.”

Bao lời muốn nói nghẹn cứng trong lòng, nặng nề như một tảng đá, cũng sắc bén như lưỡi dao lạnh lẽo.

Cảm giác đau đớn xé toạc khoang ngực, đến việc hít thở cũng trở nên khó khăn.

“Hơn nữa, ngoài kia có lắm thứ khiến con xao nhãng lắm, mẹ phải làm gì đó.... Đợi chúng ta bàn bạc xong sẽ nói sau. Điều vì tốt cho con cả thôi.”

“Điều vì con” Những lời ấy như cái cớ vạn năng để cha mẹ có thể nhét Hà Hi Lân vào khuôn mẫu họ đã đúc sẵn, xẻo chỗ thừa, nhồi chỗ thiếu... Biến cậu thành một “đứa con hoàn hảo”.

Cha mẹ sẽ thích cái sản phẩm đó, thầy cô giáo cũng vậy, ai cũng vậy —

Nhưng Hà Hi Lân thì không, cậu bị bắt trở thành hình mẫu mình căm ghét.

“Trước khi yêu người khác, phải biết yêu chính mình.” Cậu từng đọc được dòng chữ này ở đâu đó.

Đã không yêu thương mình, sao có tư cách — say đắm Tham Chi chứ?

Hiểu ra điều đó, đột nhiên, Hà Hi Lân chỉ muốn chạy tới một nơi hoang vắng không chút bóng người để liếm láp trái tim đã chi chút những vết thương của mình.

Những lời lải nhải theo sau của mẹ chẳng thể nào lọt vào tai Hà Hi Lân, cậu chỉ đành âm ỉ cho qua.

Lết mình tới bến, đặt chân lên chiếc xe bus tới trường. Trống rỗng và vô hồn.

Một ngày bình thường lại trôi qua, ở trường chỉ có: thi cử, học tập, viết kiểm điểm....

Nhìn những bạn học đang cắm cúi vào cuốn sách, Hà Hi Lân bỗng nhiên muốn túm lấy vai họ mà giật, mà lắc, rồi gào lên —

“Các người có biết mình đang phấn đấu cho ai không?”

Cậu không biết, cậu thực sự không biết.... Cậu học là vì “cha mẹ và thầy cô muốn mình làm thế”.

Những cuốn sách trong phòng đều được chọn sẵn. Nhưng số quyển cậu thực sự thích lại chưa được hết nằm đầu ngón tay.

Không, phải nói rằng, cậu từng có, nhưng giờ đã mất cả rồi.

Dù trước mắt đã có một con đường thênh thang và sáng sủa, nhưng lại không thấy được điểm cuối cùng nơi nó dẫn đến là đâu.

Bên cạnh con đường rộng lớn ấy, có một lối nhỏ gập ghềnh sỏi đá và phủ đầy gai nhọn. Dù thế, Hà Hi Lân vẫn va có thể ngửi thấy hương thơm quyến rũ lạ thường từ nơi đó — Cậu biết, đó là điều mà mình vẫn khao khát, nhưng lại không đủ dũng cảm để bước qua.

Vậy nên, cậu chỉ có thể đứng ngăn mình trước lối vào của lối nhỏ, mong rằng có thể ngắm nhìn nó, dù chỉ là một chút xíu xiu.

Ấy chính là niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của Hà Hi Lân.

Cậu còn có thể chịu đựng được cuộc sống bức bối này bao lâu nữa?

“Hi Lân.”

Ai đó thành linh gọi cậu. Hà Hi Lân đang dọn đồ vào cặp để chuẩn bị rời khỏi thư viện, nghe thế đột nhiên đập nắp cặp sách xuống, sợ rằng thứ mình giấu trong đó bị nhìn thấy.

Cậu bạn đứng sau cười lớn: “Sao mà căng vậy? Tôi có cần ông đâu, a, hay là có mấy quyển tạp chí 18+? Ha! Qua tôi kiểm tra cái nào.”

“Tôi không có mấy thứ đó.”

Cậu bạn gãi gãi đầu đầy xấu hổ: “Ồ, phải rồi, ông bà già nghiêm thế mà.... Mà thôi, cô giáo tìm ông kia, bảo ông tới phòng giáo viên. Thế nhá, bye bye.”

Nhìn cậu bạn rời đi, Hà Hi Lân nhìn xuống cặp sách. Thứ Tham Chỉ đưa vẫn còn trong đó, không được để người khác thấy.

Sao cô giáo lại tìm mình nhỉ? Cậu tự nhận thấy mình là một học sinh ngoan ngoãn, thành tích học tập cũng thuộc top đầu, hẳn sẽ không bị phê bình.

Hay là có người nhìn thấy hành vi của cậu trên xe bus — không, không thể nào.

Hà Hi Lân mang theo tâm trạng bất an trên suốt dọc đường tới phòng giáo viên. Cậu thấy cô giáo – người đeo cặp kính mắt màu rượu vang – đang đọc một bảng biểu nào đó, vẻ mặt rất dỗi nghiêm trọng. Cậu qua chào: “Thưa cô, cô tìm em ạ?”

Không có chuyện gì đâu, chắc chắn không có chuyện gì đâu.

Xin đó, xin đừng cướp đi điều duy nhất còn có thể xoa dịu em.

Cô nhìn cậu, cười nhẹ một tiếng: “Hi Lân... Ừm, nói sao nhỉ, thực ra cô cũng không biết có nên gọi em qua hay không.” rồi chìa một tờ giấy ra, “Trước em từng nói rằng mình thích làm thiết kế, nhưng cha mẹ lại mong em học ngành bác sĩ.... Cô nghĩ là cái này có thể giúp em tham khảo. Dù sao cũng chỉ là đọc qua mà thôi, không nhất định phải đi học.”

Không phải chuyện cậu lo sợ. Hà Hi Lân thầm thở phào nhẹ nhõm, bấy giờ mới có tâm trí đọc thứ vừa được đưa.

“Vốn Đại học Lâu Thích không có khoa nào liên quan đến nghệ thuật, nhưng năm hay họ thêm một viện đào tạo về lĩnh vực ấy, trong đó có cả khoa thiết kế thời trang.... Với thành tích hiện tại, em có thể được tuyển thẳng ở những môn văn hóa, còn môn chuyên ngành thì chắc phải thi. Cô nghĩ em có thể cân nhắc...” Cô trầm ngâm một lát rồi nói, “Tuy thành tích để thi vào ngành y của em không tệ, nhưng nếu đã không thích, thì chọn một lĩnh vực mình có hứng thú vẫn tốt hơn, phải không?” Đôi mắt phía sau cặp kính cong lên đầy vui sướng.

Mình biểu lộ rõ đến thế? Vậy tại sao cha mẹ lại không nhận thấy chứ?

“Cám, cảm ơn..”

“Để tuyển học viên, đại học Lâu Thích có cả những ưu đãi về mặt học phí, em xem thử để thấy thế nào. Về phần bố mẹ — ” nói đến đây, chính cô giáo cũng phải nhíu mày, “Nếu em thật sự cần, cô — ”

“Không ạ, cảm ơn cô, em sẽ thử nói chuyện với họ.”

Cô tựa hồ thở phào một hơi: “Được rồi, cố lên, có gì cứ tìm cô.”

Rời khỏi phòng giáo viên, Hà Hi Lân siết chặt tờ rơi quảng cáo trên tay, rồi đưa mắt nhìn về chiếc thùng rác ở phía hành lang.

Tuy điểm mỹ thuật ở trường không tệ, nhưng Hà Hi Lân không được trui rèn từ căn bản, kiến thức không vững. Cha mẹ cũng nhất định sẽ không cho cậu bồi dưỡng thêm môn này.

Nhìn xuống tờ quảng cáo đã nhăn nhúm, Hà Hi Lân nhắm nghiền mắt lại, quẳng nó vào thùng rác.

7. Chương 7

Trên xe san sát những người, một cụ già ngồi vào chiếc ghế cạnh Hà Hi Lân. May rằng, ngay lúc Tham Chỉ bước lên, cũng là khi cụ xuống.

Cho đến giờ, cậu chẳng còn để tâm đến dòng người trên xe nữa, những khao khát cháy bỏng đã choán hết tâm trí, dập tắt sự e dè và xấu hổ.

Chính tại chiếc ghế cuối cùng của hàng bên phải này, Tham Chỉ đã đùa bỡn cơ thể cậu không biết bao nhiêu lần. Ví dụ như việc dùng “gậy mát xa” để quây tung khe động bí ẩn hay nhét trứng rung vào quần lót, khiến thứ nghịch ngợm ấy dán vào “thằng bé”, để rồi trong cơn khoái cảm đột ngột, cậu bất giác đá chân vào thành ghế phía trên, làm mọi người đổ dồn ánh nhìn oán giận về phía mình hoặc giả như nhét thứ kỳ quái nào đó vào cơ thể, dưới sự xóc nảy của chiếc xe, nó nghiền qua nghiền lại điểm cực khoái, cảm giác sung sướng cứ dâng nên từng hồi, liên miên không dứt. Ngày nào thế, nhưng rồi lại không ngày nào giống ngày nào.

Ban đầu, cậu còn dè dặt, nhưng giờ đã hoàn toàn mặc kệ thể gian, chỉ biết chìm đắm vào những cảm xúc mãnh liệt mà Tham Chỉ mang đến.

Dù cả hai đã gần gũi đến mức thế, nhưng những tiếng vọng trong tâm trí cậu vẫn không hề biến mất, mà ngược lại, càng ngày càng trở nên mãnh liệt.

“Đề em xuống, yêu em, ngay ở nơi này.... Để hai chân em quàng qua đùi anh...”

Tham Chỉ cố tình ngồi chếch chếch để che đi tầm nhìn của người khác. Nhưng hiển nhiên là điều này quá đổi thừa thãi, vị hành khách đang say sưa giấc nồng ở ghế bên trái chẳng thể nào thấy được những gì đang diễn ra ở ngay cạnh mình. Hà Hi Lân vùi đầu vào khu vực giữa hai chân của anh. Bàn tay Tham Chỉ túm lấy mái tóc đen của cậu: “Em quả là một học sinh xuất sắc.... Tiểu Hi. Anh không ngờ đây là lần đầu tiên em làm chuyện này đây.”

“Ừm...a!” Chiếc xe đột nhiên giật nảy lên, khiến cây trụ trong miệng đâm sâu vào yết hầu cậu. Hà Hi Lân thoáng nhíu mày, hai bàn tay càng siết chặt lấy eo anh, cũng càng miệt mài mút mát.

Tham Chỉ kéo kéo chuỗi hạt tròn ngậm mình trong cơ thể Hà Hi Lân: “Hôm nay cũng vào dễ lắm, cơ thể em tuyệt thật đó.”

“Dùng dùng thứ này nữa, em muốn anh dùng thứ đó của anh kìa —”

Hà Hi Lân nhẹ dịch chuyển đầu mình. Vừa cố nén cảm giác khoang miệng bị sục sạo, chẹn cứng, vừa tận hưởng từng cơn khoái cảm mà chuỗi hạt tròn mang lại.

Rồi tưởng tượng cái cảnh thứ đang được âu yếm này giày xéo mình, lại liếm láp, lắc mông đầy *** đang.

“Em nhiệt tình thật đó... Tiểu Hi, càng lúc càng phóng đảng, em không sợ người khác thấy sao? Ha...”

Thấy thì cứ thấy đi, khiến tất cả mọi người nhìn thấy bản chất của em —

“Ôm em đi, Chỉ đại ca, khiến tâm trí em mê mải, chỉ chất chứa bóng hình anh...”

“A... Nếu em cứ mút thế...”

Bàn tay trên đặt trên đầu bỗng nhiên đề xuống, Hà Hi Lân nghe rõ tiếng thở dốc xen giữa tiếng động cơ ừ ù.

“Cho em, cho em hết đi — ”

Ngay lúc Tham Chỉ phun trào mọi cảm xúc vào miệng cậu, cũng là khi anh rút chuỗi hạt ra. Hà Hi Lân sung sướng đến run rẩy, quỳ rạp giữa hai chân anh, nước miếng và thứ dịch trắng đục trào ra khỏi khóe môi, thấm ướt chiếc quần của Tham Chỉ.

Cậu nuốt một hơi hết sạch, còn lưu luyến, liếm láp sạch sẽ những nơi còn vương lại chất dịch: “Ha...a... Chỉ đại ca...”

“Được rồi, em xuống xe đi...” Tham Chỉ nâng cầm cậu lên thì thấy gương mặt cậu bé nhìn mình đầy mơ màng, dịch thể và nước bọt rỏ ra khỏi khóe môi.

Anh dùng khăn lau đi phần chất lỏng rơi xuống đất, cười một tiếng rồi hôn nhẹ lên gò má đỏ ửng, thì thầm vào tai cậu một câu.

Cậu nói ấy kéo tuột Hà Hi Lân về với thực tại, cậu tròn mắt nhìn Tham Chỉ, mãi đến khi đã bước xuống xe rồi, cậu vẫn không thể nào tin nổi điều mình vừa được nghe —

“Muốn đi sâu vào trong em quá, Tiểu Hi.”

Giờ, Tham Chỉ luôn lên ở bên đầu tiên ở đầu khu phố, “Đi thêm một đoạn đường, là có thể được gặp em sớm hơn”, anh cười rộ lên và nói thế. Nghe vậy, Hà Hi Lân ngượng chín, mém điều giấu mặt vào cặp sách — thực ra, phần nhiều cũng là do thứ đang dán lấy “cậu nhỏ” bỗng nhiên rung kịch liệt.

Dù anh chỉ muốn đùa nghịch cơ thể cậu cũng không sao. Hà Hi Lân không biết hành vi biến thái này có ý nghĩa gì với Tham Chỉ, nhưng đối với một học sinh trung học phải chịu nhiều áp lực, lại đang trong độ tràn trề tinh lực như Hà Hi Lân, khoảng thời gian chưa đến một tiếng này là thời điểm duy nhất để cậu có thể xả mọi muộn phiền.

Cậu biết rõ mình đang làm gì. Việc đồng ý làm những chuyện này với anh, không phải là quyết định vội vã trong một phút bốc đồng, mù mị.

Muốn quên đi mọi chuyện trong nhà, muốn xóa hết những vọng tưởng trên con đường học tập, muốn giải tỏa sự xao động của tuổi trẻ, muốn được dựa vào Tham Chỉ thêm chút nữa.

“Ừm...” Hôm nay, Tham Chỉ nhét một thứ có hình dạng kỳ quái vào trong cậu. Nhìn nó, Hà Hi Lân không khỏi chần chờ, thực sự có thể nhét vào sao?

“Đây là máy mát xa tuyến tiền liệt đó, ... anh chờ mong giây phút em nuốt trọn nó vào người lắm.... Tiểu Hi.”

Chỉ với một câu nói ấy của Tham Chỉ, Hà Hi Lân liền ngoan ngoãn nghe theo.

Nhân lúc chưa có ai ngồi vào hàng cuối cùng, họ đã đưa được nó vào trong Hà Hi Lân.

Cậu đã quen với việc, ngày nào cũng có một thứ gì đó được đặt vào cơ thể mình. Vậy nên, dù cho giờ vật này đổi thành thứ khác — cây súng của một người đàn ông chẳng hạn — thì cũng chẳng có vấn đề gì.

Vật thể cong cong kỳ quái đó chạm đúng vào điểm mẫn cảm của cậu, khiến Hà Hi Lân chỉ biết tựa vào vai Tham Chỉ, thở hổn hển. Phần đùi quần căng chặt và đau đớn.

Tham Chỉ liếc nhìn cặp tình nhân ngọt ngào ngồi ở hàng bên trái, lại đưa mắt về phía nhóm thanh niên bốn người đang tíu tít nói chuyện phía trước, thì thầm: “Đừng nói gì...A.” Anh dựa lại gần Hà Hi Lân, đặt tay lên eo cậu: “Em có thích món đồ chơi mới này không? Tiểu Hi?”

“A...ừm...” khi thứ ấy bắt đầu rung lên, Hà Hi Lân suýt chút nữa thì cắn phải lưỡi mình, cậu nghiêng chặt lấy chiếc áo bành tô màu đen, nuốt tiếng rên rỉ xuống.

“Xem chừng là thích lắm, tuyệt quá, không uống công anh đã chọn.” Tham Chỉ cười dịu dàng, đưa tay xoa đầu cậu đầu vể cưng nựng.

Cơn khoái cảm mãnh liệt như liều thuốc độc ăn mòn tâm trí Hà Hi Lân, dưới sự chỉ dẫn của Tham Chỉ, cậu lấy nơi đang cương cứng của mình ra, rồi ***g tay mình vào tay anh, cả hai cùng an ủi nó — hiện đang được chum lên bởi một chiếc khăn tay.

Tham Chỉ ghé lại rử rỉ bên tai cậu, Hà Hi Lân bỏ quên mọi âm thanh xung quanh, tâm trí cậu chỉ vang vọng những điều anh nói, rồi cứ thế, chìm đắm trong hương trầm mệ mẩn.

Vào giây phút khoái cảm trào dâng Hà Hi Lân còn ngỡ mình sẽ ngất đi, cậu cảm thấy có gì đó nổ tung trong tâm trí mình.

Toàn thân uể oải, cậu nhắm mắt lại, nhắm nháp cảm giác cực khoái chưa kịp tan.

Có thể gì ấm nóng chạm vào bờ môi, cậu choàng mở mắt thì thấy anh đang liếm mút đôi môi mình.

“Hôn em, hôn em đi — ”cậu hé miệng, khát vọng rằng anh sẽ vói lưỡi vào.

“A... Không được nha, phần thưởng chỉ có thể thôi.”

Thấy ánh nhìn ai oán của Hà Hi Lân, nụ cười trên gương mặt Tham Chỉ càng rạng rỡ: “Muốn anh hôn... thì em phải nói đúng khẩu lệnh nha.”

Gì cơ?

“Anh thích bé ngoan, nhưng càng thích bé nào dám thành thực, bạo gan một chút.”

Hà Hi Lân ử rữ xuống xe, đôi chân cậu chênh choáng.

Ý anh là, “có việc gì thì cứ nói ra” sao?

Nói hết những điều trong lòng.... Hà Hi Lân không đủ dũng cảm để làm điều đó.

Cậu có thể chơi đồ người lớn trên xe bus cùng một người xa lạ, nhưng lại không dám giải bày quan điểm của mình.

Nụ cười thật.... như một kẻ điên vậy.

Mình khiến anh ấy thất vọng rồi. Hà Hi Lân nghĩ. Gương mặt méo xệch vì sự đau đớn, tê tái trong lòng.

“Đừng làm bố mẹ thất vọng.”

Cậu nói ấy như một lời nguyên rủa.

Nói, sẽ khiến cha mẹ thất vọng. Không nói, lại khiến Tham Chỉ —

Có nên nói ra hay không?

Cậu biết, sẽ có ngày, mình phải dứt khoát lựa chọn, không được phép chần chừ nữa.

Nhưng cậu không ngờ là, ngày ấy lại đến nhanh chóng và đột nhiên như thế

8. Chương 8

Hà Hi Lân siết chặt đôi đũa trong tay, đưa bạn ngồi bên vờ nhẹ vai cậu, hỏi: “Sao thế? Nhìn ông có vẻ không được khỏe?”

Cậu buông tay ra, quay về phía bạn, lắc đầu. Giờ, đến một nụ cười gượng gạo, Hà Hi Lân cũng chẳng thể nào vẽ ra nổi.

Hộp cơm ngon lành ở ngay trước mắt, nhưng cũng không thể kích thích cơn thèm ăn trong cậu.

“Từ mai trở đi, con đừng đến trường nữa, dù sao kiến thức cũng học xong rồi, cứ ở nhà ôn tập đi. Bố mời gia sư cho con.” Ngay trong bữa sáng nay, cha nói vậy với cậu. Đôi mắt hằn lên vết chân chim của ông nhìn chăm chú vào những số liệu về tài chính, kinh tế trên tay, không thấy được vẻ ngạc nhiên của con mình, “Bố xin phép giáo viên rồi, con không cần lo.”

Vì sao cậu không được thương lượng? Vì sao cậu chỉ có thể bị động nhận lấy những sắp đặt của cha mẹ?

“Con...”

“Ngaoan, bố cũng vì tốt cho con thôi, để con khỏi lại ra ngoài mua mấy thứ vớ vẩn về để rồi bị phân tâm.”

Cậu thực hâm mộ những đứa bạn có thể phản nghịch, tuy thành tích học tập của họ không sánh bằng Hà Hi Lân, nhưng lại sở hữu rất nhiều điều mà cậu chẳng thể có.

Hà Hi Lân nhớ tới một ước mơ của thời thơ bé – a, ra cậu cũng từng hồ hởi với tương lai của mình như thế.

Khi ấy, cậu chỉ là học sinh tiểu học. Giáo viên giao cho cả lớp một đề bài mà suốt bao năm rồi vẫn chẳng thay đổi – ước mơ của em.

Cậu biết cha mẹ muốn mình trở thành bác sĩ, nhưng trong bài văn ấy, cậu lại viết rằng bản thân muốn làm nhà thiết kế. Bởi có một bạn học nói rằng quần áo cậu vẽ rất đẹp.

Điểm các môn của cậu lúc nào cũng cao, môn văn cũng thế.

Cảm thấy ước mơ của mình được khẳng định, cậu vui vẻ mang bài văn ấy về cho cha mẹ xem, mong rằng có thể được khen ngợi.

“Con viết gì thế này? Nhà thiết kế? Cái nghề này làm gì có tương lai?” Giọng điệu cha vô cùng nghiêm khắc, hàng lông mày nhíu chặt.

“Tiểu Lâm, nghề này vừa không kiếm được tiền, lại bấp bênh. Làm bác sĩ tốt hơn.” Mẹ vừa mỉm cười vừa lắc đầu, cứ như bài viết này thực đáng cười, thực ngây ngô.

Sau đó, cậu phải ngồi trước mặt cha mẹ, nghe họ ân cần dạy bảo. Khi ấy, Hi Lâm chỉ là một đứa bé, luôn coi lời cha mẹ như thánh chỉ. Ấy là lần đầu tiên, vì họ, cậu gạt bỏ ước mơ của mình.

Lần thứ hai là khi lên trung học cơ sở, nhà trường tổ chức thi kịch, cậu xung phong nhận việc thiết kế quần áo cho những nhân vật trong vở kịch của lớp. Các bạn đều ủng hộ nhiệt liệt.

Nhưng bởi quá chăm chú vào việc đó mà trong bài kiểm tra hàng tháng, thành tích của cậu giảm sút.

Cha đột ngột xông vào ngay lúc cậu đang mải mê phác họa phần trang sức cho các nhân vật. Ông muốn cậu vứt hết những trang vẽ đó đi.

“Thay vì làm mấy chuyện vô bổ này, chi bằng đọc nhiều sách hơn.”

“Mấy chuyện này không làm được thì đừng làm.”

“Là học sinh, con phải làm tốt bốn phận của mình.”

“Chúng có ích gì cho tương lai của con sao?”

Hà Hi Lâm thử thuyết phục ông, nhưng lại hoàn toàn bị đê ép, xấu hổ vô cùng.

Vậy nên sáng hôm sau, cậu đành nhường lại việc này – cũng giao luôn bản phác thảo – cho người khác.

Hạt giống hoang mang gieo vào lòng từ lúc ấy, nó cứ lớn dần lên, càng ngày càng khỏe mạnh khi mà những chuyện thế này cứ lặp đi lặp lại.

Cuối cùng, trái tim cậu bị bụi gai hoang mang quấn chặt, nhiệt tình chất chứa bên trong dần lụi tàn theo từng lần phủ định của cha mẹ. Cuối cùng, giấc mộng điều tàn trở thành đồng cỏ nát chẳng ai thèm để ý.

Đôi khi, cậu không khỏi tự hỏi – Mình rốt cuộc là ai? Sống vì ai? Mình là con rối của cha mẹ sao? Nếu phản kháng, liệu đó có phải là bất hiếu không?

Cậu thương cha mẹ. Thực ra, ngoài việc lúc nào cũng muốn con trai nằm trong tầm kiểm soát của mình thì họ đối xử với Hà Hi Lâm rất tốt.

Nhưng cậu không thể chịu đựng nổi nữa, nhất là từ sau khi đã được nếm hương vị của sự phản nghịch.

Nếu cứ thế nghe theo lời cha mẹ, từ mai, cậu sẽ không còn được gặp Tham Chỉ nữa.

Chút an ủi cho cuộc sống tù túng và bí bách của cậu.... sẽ biến mất.

Bỗng nhiên, cậu muốn được nói chuyện với Tham Chỉ, muốn được nghe giọng nói thân thiết, trầm ấm và mê hoặc ấy.

Cậu vội vàng rút chiếc di động bấm phím của mình ra. Trước, trong danh bạ chỉ có số của ba người – cha, mẹ và cô giáo.

Nhưng từ khi có được danh thiếp của Tham Chỉ, trong đó xuất hiện một số điện thoại không tên, và chưa bao giờ được gọi.

Lần này, cơn hoảng hốt và lo sợ giục gã cậu mau liên lạc cho số điện thoại đó.

Đang là giờ đi làm, liệu Tham Chi có cảm thấy rằng mình rất phiền không? Có cảm thấy cậu như một đứa trẻ chỉ biết ỷ lại vào người lớn?

Chính vì bản thân vô dụng nên cậu mới càng không muốn Tham Chi biết những chuyện riêng tư của mình.

Nội tâm giằng xé, đến khi Hà Hi Lân định thần lại thì phía đầu bên kia đã có người bắt máy: “A lô, tôi là Tham Chi.”

Cậu hé miệng, nhưng ... nói gì bây giờ? Họ là gì của nhau cơ chứ? Người yêu? Không ... đến nơi làm việc của Tham Chi cậu cũng chưa từng tới. Ngoài tên, số điện thoại và tên công ty, cậu chẳng biết gì về anh cả.

Cậu chỉ biết là ... Tham Chi có bạn gái, ngày nào cũng đi chuyến xe bus cuối cùng, sẽ lên bến thứ tư, xuống ở bến cuối —

Dù họ từng làm rất nhiều chuyện mà đến ngay cả những người yêu nhau cũng sẽ không, nhưng cả hai vẫn ... chẳng biết gì về nhau cả.

Hà Hi Lân cầm di động, bờ môi cặp mấp máy như một con cá đáng thương phải rời khỏi nguồn nước, luẩn quẩn mãi mà chẳng thoát ra được chữ nào.

Tham Chi hô vài tiếng, Hà Hi Lân vẫn không đáp lại. Chỉ nghe giọng anh thôi cũng đủ khiến cậu muốn bật khóc.

“Em muốn gặp anh ...”

Đã bao lần cậu không có đủ dũng khí để bật ra những điều mình muốn nói, và lần này cũng vậy.

“A lô? Có ai không? Có thể nói một tiếng được chứ?” Tham Chi vẫn kiên nhẫn hỏi, rồi dường như quay sang nói gì đó với người bên cạnh.

Cậu loáng thoáng nghe thấy tiếng cười sang sảng của một cô gái.

Khác hoàn toàn với cậu, dường như là một cô nàng phóng khoáng và rục rỡ.

Hà Hi Lân chấm dứt cuộc gọi, tắt nguồn rồi nhét kỹ di động vào một góc sâu trong cặp. Không muốn nghĩ nhiều thêm nữa.

Cứ ngỡ rằng sắp đạt tới, nhưng rốt cuộc chỉ là ảo mộng.

Hôm nay Hà Hi Lân không tới thư viện, sau giờ tan học cậu ngồi yên trên băng ghế làm từ đá hoa cương dưới mái hiên của bến xe bus, thần thờ nhìn từng chiếc xe đến rồi lại đi.

Lên xe, tức là phải về nhà, phải sắm vai đứa con ngoan của cha mẹ.

Không lên xe, không thể gặp Tham Chi ... Ít nhất, cậu phải báo cho anh biết rằng những ngày kế tiếp, hai người không thể gặp nhau nữa —

Tham Chi sẽ tìm người khác sao? Dù sao thì anh cũng đã có bạn gái, đối với anh, Hà Hi Lân chỉ là một món giải trí, có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Còn về phần Hà Hi Lân, cậu không muốn chấm dứt mối quan hệ này.

Có phải chỉ cần cậu ngồi lại đây một đời, thì sẽ không phải đối mặt với cha mẹ, không phải nói lời từ biệt với Tham Chi?

Mười phút nữa thôi, chuyến xe cuối cùng sẽ tới.

Hai bàn tay Hà Hi Lân siết chặt lấy nhau, chúng dính nhớp mồ hôi lạnh. Cậu cúi gằm mặt xuống như đang cầu nguyện.

Không muốn về nhà, đừng làm trẻ hư, đừng, nghe lời tôi đi, cha mẹ đối xử tốt với tôi mà, đừng có tự tiện bắt tôi làm chuyện gì —

Chỉ đại ca, em muốn gặp anh —

“Tiểu Hi.”

Đến khi tiếng gọi của Tham Chỉ cất lên tới lần thứ ba, Hà Hi Lân mới tỉnh táo lại sau cơn bàng hoàng vì cứ ngỡ mình nghe nhầm: “Chỉ, Chỉ đại ca ... sao anh lại ở đây?” Cậu trợn tròn mắt nhìn anh – vẫn trong bộ âu phục hợp dáng người, phối với chiếc áo bành tô lam sẫm – thông dong bước lại gần, rồi ngồi xuống cạnh cậu rất tự nhiên – y như những lần trên xe bus vậy.

Nụ cười dịu dàng đặc trưng của Tham Chỉ nở trên môi: “Hồi trưa em gọi điện cho anh đúng không? Vậy nên anh tới.”

“A? Chuyện đó ... ” Sao anh ấy lại biết? Chắc hẳn không phải vì có số của mình chứ? Hay là ...

“Dù không nói gì thì anh vẫn biết là em đó. Bởi vì đó chính là em nha.”

Tuy trong lòng đang vô cùng ử rử nhưng Hà Hi Lân vẫn không thể không đỏ mặt trước những lời như đang đưa tình của Tham Chỉ.

“Có chuyện gì vậy?” Tham Chỉ cầm lấy bàn tay tê cóng của Hà Hi Lân, “Tay em lạnh quá, có cần mượn áo khoác của anh không? A, lần này đừng làm bẩn đấy.”

Bàn tay bọc lấy tay cậu truyền tới thứ ấm áp mà Hà Hi Lân vẫn hằng khát khao. Cậu định nói rằng không có gì, nhưng hé miệng ra mới biết, giờ mình chỉ có thể thốt ra những tiếng nghẹn ngào.

Không được khóc, cha mẹ vẫn nói rằng: là con trai thì không được khóc —

“Em ... em muốn nói với anh ... ” Hà Hi Lân cắn chặt răng, quay đầu sang chỗ khác. Cậu không dám nhìn vào gương mặt của Tham Chỉ.

Không ngờ anh lại đột nhiên túm lấy tay cậu: “Xe đến rồi, có gì lên xe nói. A, nếu không bắt kịp chuyến này, anh không về nhà được đâu. Em sẽ không đành lòng để anh gặp phải cảnh đó chứ?”

Tham Chỉ không cường tráng, nhưng lại khỏe vô cùng. Trong lúc Hà Hi Lân chưa kịp phản ứng thì cậu đã ngơ ngác theo anh lên xe. Hai người ngồi xuống vị trí cũ của mình – ghế cuối cùng của hàng bên phải.

Không hiểu vì sao, khi vừa yên vị tại đây, nghe tiếng động cơ ừ ừ, nghe hương nước hoa thoang thoảng trên người Tham Chỉ, những dòng suy nghĩ miên man trong tâm trí Hà Hi Lân dần tan biến.

Hôm nay là vị bạc hà, không phải trầm mộc nha. Cậu nghĩ.

Đã tỉnh táo lại. Hà Hi Lân hít sâu một hơi, nắm chặt bàn tay đang giúp mình lau đi những giọt mồ hôi lạnh của Tham Chỉ: “Chỉ đại ca — ”

“Anh nghe đây, em cứ nói đi, Tiểu Hi.”

Hà Hi Lân vẫn khao khát rằng, sẽ có ai đó thủ thỉ với mình câu ấy.

“Cứ nói đi.”

Giống như một cuốn album xưa cũ, mọi chuyện trong phút chốc chợt ủa về. Hà Hi Lân trút hết cả bầu tâm sự: từ những sắp đặt của cha mẹ, đến ước mơ luôn bị gạt bỏ của mình, rồi cả nỗi đau khổ thầm kín vẫn luôn chôn giấu trong lòng ... Đương nhiên, cả chuyện cậu chẳng thể bắt chuyến xe cuối nữa.

Từ đầu tới cuối, Tham Chỉ không hề lên tiếng, chỉ chăm chú lắng nghe, như ngằm cổ vũ để Hà Hi Lân có thể trải hết nỗi lòng.

Cho đến lúc dứt lời, liềm liềm đôi môi khô khốc của mình, Hà Hi Lân mới giật mình nhận ra đây là lần đầu tiên mình có thể kể nhiều như thế. Cậu bỗng thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng cậu lại chợt nhận ra, có lẽ, cái nỗi niềm vẫn luôn khiến mình đau đốn lại chẳng khác gì chuyện tâm phào đối với một người khác. Hà Hi Lân đưa mắt ngóng ra khung cảnh ngoài cửa sổ.

Sắp phải xuống rồi.

Không, cậu không muốn chấm dứt như thế.

Tham Chỉ trầm ngâm một lúc, rồi nở một nụ cười với Hà Hi Lân: “Vậy, em muốn làm gì?”

Hà Hi Lân vội xoay mình, thẳng lưng, ngẩng đầu. Bấy giờ, cậu mới nhận ra, rằng không biết từ bao giờ, mình đã có thể nhìn thẳng vào Tham Chỉ – trước khi mối quan hệ giữa cả hai chuyển biến, đến việc trộm liếc mắt nhìn anh cũng đã ngượng ngùng.

Cậu muốn làm gì? Từ bé đến giờ, chưa từng có người hỏi Hà Hi Lân lời ấy, họ đều ra lệnh để cậu làm theo những gì đã được lên kế hoạch sẵn.

Nếu thắc mắc, hoặc có chút do dự, chắc chắn sẽ bị mắng nhiếc như một đứa con bất hiếu và ngu xuẩn.

“Con khiến chúng ta thất vọng.”

Hoàn thành tốt thì là bổn phận, không làm được lại chẳng khác nào kẻ mang tội ác tày trời.

Cha mẹ của Hà Hi Lân không cần biết đứa con trai độc nhất này muốn gì. Họ chỉ cần nó là một đứa trẻ hoàn mỹ, không chút tỳ vết – như họ hằng mong đợi.

Cậu vẫn cho rằng mình chỉ cần sắm vai một đứa trẻ ngoan hiền là được. Nhưng sau khi hưởng qua cái cảm giác sung sướng khi được thỏa mãn niềm khao khát, sao cậu có thể buông tay dễ dàng như vậy.

Cậu cần lòng cam đảm, lòng cam đảm để nói hết nỗi lòng.

Xe dừng lại, Hà Hi Lân chỉ cần xuống xe cùng những hành khách khác là có thể về nhà. Nhưng cậu cứ ngồi đó bất động, nhìn chăm chăm vào Tham Chỉ.

Cậu hít sâu một hơi, khiến hương bạc hà quyết rũ căng tràn trong ***g ngực: “Chỉ đại ca ... ” rồi nhìn thẳng vào đôi mắt khiến người khác đọa lạc kia, “Anh có thể ... đưa em về nhà anh không?”

Nghe thế, Tham Chỉ nở một nụ cười rạng rỡ: “Anh vẫn luôn đợi mật mã này của em.” Anh đưa tay nâng mặt cậu lên. Hà Hi Lân nhìn thấy trong ánh mắt anh ngập tràn tình yêu —

Và cả khát khao.

Cửa xe bus đóng sầm, tiếng động cơ nổ vang, khung cảnh dần trôi xa.

Bờ môi của Tham Chỉ khẽ mấp máy — đôi tai cậu nghe rõ tiếng anh nói:

“Có thể.”

9. Chương 9

Nhà của Tham Chỉ chỉ cách bến cuối chừng năm phút đi bộ.

Vậy nên, những ham muốn cháy bỏng của họ không cần phải đợi quá lâu để được thỏa mãn.

“Ha...ừm...a...Chỉ...đại ca...”

Vừa bước vào nhà, Hà Hi Lân đã bị Tham Chỉ đè nghiêng lên cánh cửa trạm trở cầu kỳ, hôn điên cuồng, bộ đồng phục chỉnh tề bị giăng xé, quần cũng dần tuột xuống đất. Hai tay cậu quàng qua bờ vai Tham Chỉ, miệng hé mở để anh có thể thỏa thuê đùa bỡn.

Nụ hôn của Tham Chỉ khiến cậu sung sướng đến run rẩy, đầu lưỡi anh như một kẻ khiêu vũ chuyên nghiệp, nó mời gọi và cuốn Hà Hi Lân đi theo từng bước nhảy của mình. Hà Hi Lân cảm thấy hân nộ hôn này sắp đi đến cuối, “cậu nhỏ” đã hưng phấn và nhô lên từ bao giờ.

Tham Chỉ nâng chân phải của cậu lên, khiến nơi ẩn dấu dục vọng của cả hai cọ sát lấy nhau, rồi anh mút mát bờ môi đã có chút sưng tấy của Hà Hi Lân, lại nhẹ nhàng xoa nắn gương mặt đã đỏ ửng lên như trái cà chua chín: “Dù rất muốn em được hưởng thụ chuyện này ở một nơi thoải mái hơn, nhưng Tiểu Hi, anh không nhịn nổi nữa ... ”

Rốt cuộc, Hà Hi Lân cũng có thể thốt ra những lời say đắm từ sâu trong lòng, cậu ôm ghì lấy anh, rên rỉ, vụn vụn để cả hai càng dính sát vào hơn nữa: “Đề em xuống đi ... Ngay bây giờ ...”

Tham Chỉ đáp lại cậu bằng một nụ hôn còn điên dại hơn khi nãy, rồi kéo tuột quần nhỏ của cậu xuống, mò tay vào hang động bí ẩn đã từng cất chứa rất nhiều món đồ chơi tình ái.

Không cần phải kìm nén nữa, Hà Hi Lân để mặc cho mình kêu lên những lời *** đặng: “Chưa đủ Mau đi vào ...”

Tiếng cười khê vang lên bên tai Hà Hi lân: “Em quả là một học sinh xuất sắc, biết rằng không cần phải giấu kín bản chất trước mặt anh.” Tham Chỉ rút bao cao su từ trong túi, dùng răng xé phần giấy bọc rồi mặc vào cho cây súng của mình. Hai tay anh ghì lấy bờ eo đang đong đưa của cậu thiếu niên, tiếp, Tham Chỉ mau chóng chiếm lấy cậu, không chút chần chờ.

Hà Hi Lân chìm sâu vào cơn khoái lạc, cất lời rên rỉ không ngừng, hang động phía sau thít lại, cảm nhận từng đường nét của thứ vừa mạnh mẽ lao tới.

“Sâu hơn chút nữa ...a ... a...” Ngọn lửa tình càng bùng lên, hai cánh tay của Hà Hi Lân quấn lấy Tham Chỉ, cậu rướn đầu để anh có thể liếm hôn phần cổ mình.

Tham Chỉ thoáng rút ra, rồi lại nghiêng đến nơi tận cùng của cậu nhóc, cơ thể cậu giật lên vì sung sướng: “A... lên đỉnh rồi sao? Em thích đến vậy cơ à?”

“Dừng dừng lại ... ”

Hà Hi Lân dùng cả cơ thể để siết chặt lấy Tham Chỉ, chỉ sợ rằng anh sẽ buông mình ra. Cậu nâng cái chân đang đặt trên đùi anh lên để có thể nuốt lấy anh sâu hơn nữa.

Hai người khao khát nhau đến điên cuồng. Những bộ đồ vốn thẳng thớm nay rơi lả tả trên nền nhà lát đá cẩm thạch bóng lộn.

“A, thích quá... Chỉ đại ca...” Hà Hi Lân lả đi bởi những lần “càn quét” của Tham Chỉ. Cậu rên lên khi lại được đẩy lên đến phần đỉnh của ngọn đồi sung sướng. Nước mắt bị cơn cực khoái ép ra lăn dài trên má, chưa kịp rơi xuống thì đã bị Tham Chỉ liếm mất. Đầu óc cậu mụ mị. Giờ, Hà Hi Lân chẳng thể làm gì ngoài việc tựa vào vai anh, thở dồn dập và chờ đợi thứ nghẹn cứng trong cái vật đang khuấy đảo cơ thể mình được hoàn toàn giải phóng.

Dù đã bất tỉnh nhưng Tham Chỉ vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn. Anh rút ra, bế Hà Hi Lân tới chiếc ghế sa lông ở phòng khách.

Hà Hi Lân nằm vắt ở phần thành ghế, cái mông còn lưu lại vết cấu cong lên, bờ eo đong đưa, ánh mắt ướt át nhìn Tham Chỉ đầy khát khao: “Nữa cơ ... ”

“A, Tiểu Hi, nhìn em thế này *** đặng thật đấy.” Lột nốt những mảnh vải còn sót trên người cả hai, Tham Chỉ nắm lấy đầu Hà Hi Lân, ép cậu nhìn vào tấm gương lớn trước mặt, “Xem vẻ mặt em đó, ha?” Anh xoa nắn nơi nằm giữa hai chân cậu, “Em muốn gì?”

Cậu nhìn vào tấm gương được quần viền bằng những dây leo màu kim. Nó phản chiếu một Hà Hi Lân trần truồng, hai tay chống vào chiếc ghế sa lông xanh nhạt, bờ môi sưng lên và đỏ mọng do bị hôn quá nhiều, khóe môi còn vương lại phần nước miếng lọt ra trong cơn cao trào khi nãy, cơ thể nóng hầm hập không ngừng đong đưa, khiến “cậu nhỏ” của mình cứ cọ xát trong bàn tay Tham Chỉ.

Tham Chỉ – cũng đang trong trạng thái trần trụi – nhìn về phía gương. Hình ảnh phản chiếu trong gương của anh và Hà Hi Lân ở ngoài đời thực nhìn nhau chăm chú – giống như cảnh từng xảy ra trên chuyến xe bus hôm nào.

Nỗi ham muốn rít gào thành tiếng trong tâm trí Hà Hi Lân, cậu rạp xuống thành ghế, bầu chặt lấy nó, cơ thể lắc qua lắc lại.

“Ừm ... a... yêu em đi... Chỉ đại ca...”

“Hửm?” Tham Chỉ cúi xuống liếm láp đôi vai ướt đầm của cậu thiếu niên, khéo léo tránh đi bờ môi đang van nài được âu yếm, anh xoay mặt cậu ra trước gương, “Nói rõ lên nào... Anh không nghe được.”

“Cắm vào em... ghim chặt lấy em... nghiền nát em... đùa bỡn em... Chỉ đại ca... dù cho em có gào khóc, có ngất đi... thì cũng dừng dừng lại...”

“A, ra bình thường, em lúc nào cũng nghĩ tới những điều đó sao?”

“A, ừm... Từ lần đầu tiên gặp anh... Em đã luôn... ” Hà Hi Lâm gật đầu lia lịa.

Ngón tay thon dài mân mê phần khe mềm mại và khiêu gợi, tiếng khóc nức nở xen lẫn niềm vui thích của cậu thiếu niên vang vọng trong phòng khách: “Ngoan lắm, vậy giờ em có thể nói cho anh biết – vì sao caravat của anh lại bị bẩn không?”

“Bị, bị... dịch thể của em... ”

“Em dùng nó để tự an ủi mình à?” Tham Chỉ nhướn mày, đôi môi anh nở một nụ cười tán thưởng.

“Giỏi lắm, anh thích câu trả lời này.” Tham Chỉ chìa chiếc caravat mình đeo hôm nay ra trước mặt Hà Hi Lâm, “Đây là cái anh hay dùng nhất, vậy giờ em... dùng nó để tự an ủi cho anh xem đi.”

“Cùi khô lửa bốc”. Khi nghe người khác sử dụng câu nói ấy để miêu tả khao khát *** mãnh liệt, Hà Hi Lâm còn ngỡ ấy chỉ là một hình ảnh so sánh đơn thuần. Nhưng giờ cậu đã biết – mình sai rồi!

Ngay lúc này đây, cậu như đang bị ngọn lửa hừng hực nuốt chửng, không thể kiềm chế những khát khao trong lòng và hành vi của mình nữa, dù có đau đớn cũng vẫn vui lòng.

Hai tay bị chiếc còng bằng da còng ở sau lưng, cậu quỳ xuống sa lông mềm mại, miệng mút mát nơi cương cứng của Tham Chỉ, “cậu nhỏ” bị caravat siết chặt, còn chỗ đối khát phía sau đang ngậm lấy một cây gậy mát xa dạng đuôi cún.

“A... ừm... A!” Phần lưỡi cậu liếm vòng quanh từng đường nét của thứ trong miệng, đôi mắt khép hờ, vẻ mặt đầy thỏa mãn như đang nhắm nháp thứ cao lương mỹ vị gì. Gian phòng ngập tràn những tiếng lép nhép *** đang.

Tham Chỉ thanh thoi hưởng thụ sự phục vụ của Hà Hi Lâm. Anh dựa vào chỗ vịn của sa lông, một tay vỗ về cái đầu đang đong đưa của Hà Hi Lâm, một tay thỉnh thoảng giật giật chiếc caravat đang siết lấy cậu: “Cái đuôi kia đúng như anh nghĩ... hợp với em lắm, Tiểu Hi đáng yêu của anh... ”

“A... Ha... ” Tần số rung quá nhẹ của cây gậy mát xa không đủ để khiến Hà Hi Lâm tìm được miền khoái lạc, cậu đành lắc mông thật mạnh để thứ ấy có thể kích thích mình nhiều hơn nữa, phần đuôi chó bên ngoài vẩy vẩy theo.

Thấy ánh mắt khao khát, van xin của Hà Hi Lâm nhìn mình, Tham Chỉ mỉm cười nói: “Sao? Còn muốn thứ khác à? A, được chứ, em muốn gì thì cứ chọn đi.”

Hai mắt Hà Hi Lâm lóe lên vẻ vui sướng, cậu liếm lại một lượt thứ nóng bỏng trong miệng rồi mới đành lưu luyến nhả ra, tiếp, vội vã đứng dậy: “Chỉ đại ca... Cái gì cũng được sao?”

“Ừm, anh đang đợi em đây.”

Hà Hi Lâm nhấc đôi chân đang run lẩy bẩy của mình, chắt vật hồi lâu mới ngồi lên được đùi anh, thứ cương cứng kia lọt thỏm giữa hai khe mông của cậu. Cậu nghiêng mình, hôn lên đôi môi chưa tắt nụ cười kia, chủ động vói lưỡi vào trong, quấn quýt lấy anh đến si mê, đắm đuối khi được đáp lại.

Nụ hôn nồng nàn và ướt át chấm dứt. Đầu ngón tay của Tham Chỉ lướt theo từng đường nét trên gương mặt Hà Hi Lâm. Thấy đôi môi cậu ngậm lấy ngón tay mình, nụ cười anh càng trở nên rạng rỡ: “Chỉ thể thôi sao?”

Bờ môi của Hà Hi Lâm dần dịch chuyển đến nơi khác, đầu tiên là hầu kết, sau khi để lại một dấu hôn, nó trượt xuống vùng ngực, “Chỉ đại ca...” Cậu cọ cọ mặt mình vào bờ ngực đang phập phồng ấy, cảm nhận tiếng tim đập chậm rãi, sau đó cắn lấy phần nhô lên phía bên phải. Hà Hi Lâm nghe được tiếng anh khê rên, rồi, một bàn tay giữ lấy eo cậu, tay kia túm cây gậy mát xa phía sau, rút ra rồi lại cắm vào.

“A a! Thế này... thực.... a...”

Tham Chỉ không ngừng điều chỉnh góc độ ra vào của cây gậy, nhưng nhất quyết không chịu để nó đè qua điểm mẫn cảm của của Hà Hi Lân. Điều này khiến cậu bứt rứt, khó chịu vô cùng, đành phải vận vẹo, cọ xát để tạm an ủi.

Rốt cuộc, phần ngực bên trái và bụng cũng được Hà Hi Lân hầu hạ. Dù thế nhưng cậu vẫn chưa được nhận lấy sự thỏa mãn từ anh, cậu dính chặt lấy phần eo của Tham Chỉ, uốn éo liên hồi, cảm nhận thứ nóng bỏng đó ngay gần sát hông mình: “Đi vào đi... Em muốn anh khuấy đảo em... Chỉ đại ca...”

“Dừng vội...” Tham Chỉ dịu dàng hôn lên đôi mắt đã nhắm nước, mặc bao cao su, rồi bỗng tăng tốc cho cây gậy mát xa, đợi đến khi Hà Hi Lân sắp lên đến đỉnh lại đột ngột rút ra, sau đó dùng thứ của mình lấp vào khoảng trống.

Đột nhiên cảm nhận được thứ cương cứng ấy, Hà Hi Lân không ngừng đưa cơ thể, khiến cho mỗi lần nó đi vào, cậu đều bị kích thích đến sướng điên lên, phần chất nhầy rỉ trên đầu “cậu nhỏ” đã thấm đẫm caravat.

Ngay giây phút đạt đến đỉnh cực khoái, một cơn choáng váng chưa từng gặp đột nhiên ập lấy tâm trí cậu, khiến cậu chỉ có thể ngồi phịch xuống người Tham Chỉ.

Cậu đột nhiên nhớ tới chiếc cặp sách và di động mình quẳng trên xe bus. Mà sao mình lại nghĩ đến chúng nhỉ?

Đã mấy giờ rồi? Hẳn cha mẹ đang đi tìm mình? Họ sẽ biết mình đang ở đâu sao?

Mệt quá, chẳng muốn nghĩ gì nữa.

Trong cơn mơ hồ, cậu cảm thấy đôi bàn tay của ai đó đang dịu dàng cởi bỏ chiếc còng, vỗ về lưng mình, như một người cha đang vỗ về đứa con bé bỏng.

“Ngủ đi, Tiểu Hi, bé cún đáng yêu và thông minh của anh... ngủ ngon... rồi anh sẽ tiếp tục chơi với em.”

Nếu có thể mãi mãi ở lại nơi này, mãi mãi vô ưu vô lo, thì dù có phải làm một con cún vâng lời chủ cũng không sao.

Ấy là suy nghĩ cuối cùng lóe lên trong tâm trí, trước khi cậu chìm vào giấc ngủ.

10. Chương 10

Cậu đã ở lại đây bao lâu rồi? Hà Hi Lân không biết.

Hai ngày? Ba ngày? Hay một tuần?

Suốt trong khoảng thời gian này, tất cả những chuyện cậu làm chỉ có ngủ, ăn rồi làm tình.

Ánh sáng hắt vào từ khung cửa sổ, len lỏi qua tấm rèm báo rằng: hiện tại là buổi sáng. Hà Hi Lân trở mình trên chiếc giường đôi rộng thênh thang, cậu chợt nhận ra, người vốn nằm bên cạnh mình hiện không có trong phòng. Cái bụng trống rỗng vang lên ọ ọ, vậy mà cậu vẫn ngược nhìn trần nhà, mãi mê ngắm nghía vật trang trí có dạng như cánh hoa anh đào phía trên một hồi lâu rồi mới chịu đứng dậy. Cơ thể bủn rủn và đau ê ẩm như đang phê phán sự phóng túng của cậu thiếu niên.

Từ đầu giường đặt một ngôi nhà mái nhọn làm từ gốm, phần ống khói của nó nhả ra một luồng khí mỏng khiến cả căn phòng ngập trong hương trái cây ngọt ngào.

Ấy là huân hương (1) mà Tham Chỉ châm. Đã ở lại đây vài ngày, nên Hà Hi Lân cũng lờ mờ phân biệt được một vài loại. Hình như cái này được đốt từ một cây hương hình nón (2), màu tím và có mùi rượu nho?

Tham Chỉ châm nó tức là anh chỉ tạm rời đi một lúc, có lẽ là để nấu cơm.

Đặt chân xuống giường, nhìn đám đồ chơi người lớn trải dưới sàn, bấy giờ, Hà Hi Lân mới thấy ngỡ ngàng. Cậu vội vàng dọn qua một lượt, rồi cầm chiếc áo mà Tham Chỉ đưa, đi vào phòng tắm.

Hà Hi Lân nhìn bản thân trong gương – mặc chiếc áo vàng nhạt, vạt áo dài vừa che hết hông, rồi kéo chiếc mũ trùm lên, mỉm cười, sờ sờ phần tai cún được may trên ấy. Chiếc áo dễ thương thế này, chắc chắn không phải thứ Tham Chỉ mặc.

Vậy nên ... anh ấy mua riêng cho mình sao? Lúc đó, anh thản nhiên lấy nó ra khỏi tủ quần áo, có lẽ đã dự mưu từ lâu lắm rồi.

Cậu đưa tay miết phẳng những đường nhăn trên vải, lại chẳng thể miết phẳng những bứt rứt trong lòng.

Hắn cha mẹ đang lo lắng? Họ chắc chắn không ngờ rằng, đưa con trai duy nhất của họ lại dám bỏ nhà, lại càng không nghĩ tới, nó đã làm tình điên cuồng với một người đàn ông.

Quả nhiên, cậu không thể trở thành đứa con lý tưởng của cha mẹ.

Trái tim đột nhiên đau thắt lại như bị ai bóp nghẹt.

Có tiếng mở cửa phòng, Hà Hi Lân tưởng là Tham Chỉ, nhưng người bước vào lại là một thiếu nữ cũng ở trường trung học Lôu Thích.

Thiếu nữ xinh xắn ấy chỉ cao đến vai Hà Hi Lân, cô khoác trên mình bộ đồng phục, mái tóc đen dài túm gọn về phía bên phải bằng một chiếc buộc tóc hình quả quýt. Qua mấy con số đầu trên mã số học sinh có thể đoán được, cô cũng là học sinh lớp 12. Giờ này thì phải ở lớp chứ nhỉ? Nhưng một người trốn học như cậu không có tư cách nói người khác.

Cô nàng đi thẳng tới chỗ Hà Hi Lân, đôi mắt to tròn chớp chớp, quan sát từ trên xuống dưới, chẳng thèm để ý tới cách ăn mặc quái dị và hở hang của cậu chàng. Trái lại với cô, cậu lại có chút rúm ró.

“Ha – quả nhiên là túp mà Tham ca sẽ thích. Này, chẳng nhẽ mấy cái anh ấy mua chỗ tôi đều dùng hết lên người cậu đấy à? Không ngờ lại giỏi chơi thế đấy ...” Thiếu nữ đứng trước mặt cậu, vươn tay sờ sờ phần tai cún, “Đáng yêu quá, lần đầu tiên tôi thấy một cậu trai ở tuổi này rồi mà còn hợp với kiểu ăn mặc này đấy.”

Chất giọng ngọt ngào này thực quen tai – cậu từng loáng thoáng nghe thấy khi gọi điện cho Tham Chỉ.

Cô ấy là bạn gái của Tham Chỉ sao? Học sinh cấp ba?

Phải rồi ... Anh ấy quan hệ với một đứa học sinh cấp ba như mình, thì có bạn gái ở độ tuổi này cũng có gì mà ngạc nhiên đâu?

Bỗng nhiên, cậu cảm thấy mình như tên nhân tình bị vợ cả bắt quả tang. Gò má Hà Hi Lân đỏ lựng lên, trong cơn xấu hổ, cậu cố gắng co mình lại.

Nhưng là thái độ của cô nàng này cũng kỳ quái thật đấy, chẳng hề giống như một người bạn gái tóm được bằng chứng ngoại tình của bạn trai, mà cứ như ai đó gặp được chuyện gì hay ho lắm.

Cô kéo kéo mũ cậu, lại giật giật cái áo, xem chừng có vẻ thích thú.

Hà Hi Lân sợ run, lo rằng vạt áo sẽ bị kéo lên, bởi bên trong cậu chẳng mặc gì cả.

“Cậu có — ”

“Bất Thước!” Cửa phòng bị đánh bật ra, Tham Chỉ bước vào, cậu chưa từng thấy anh mất bình tĩnh như thế, “Chẳng phải tôi đã bảo cô không được tự tiện đi vào sao!” Anh kéo Hà Hi Lân qua bên mình, “Em có sao không? Nó chưa làm gì em chứ?”

“Chưa, Chỉ đại ca — ”

“Chỉ đại ca? Cái danh xưng dịu dàng này chẳng hợp với anh chút nào cả, Tham ca.” Nhìn sắc mặt khó coi của Tham Chỉ, cô thè lưỡi – như một đứa trẻ đang giở trò thì bị tóm, “Được rồi... Xin lỗi, em chỉ tò mò, không biết người khiến anh và anh cả tranh luận này giờ là ai mà thôi.” Cô nở một nụ cười lém lỉnh với Hà Hi Lân, “Đáng yêu lắm, nhưng chẳng phải loại em thích. Đàn ông phải có cơ bắp mới đẹp. Cậu ta gây thế này, khéo còn mặc vừa đồ với em — ”

“Ra ngoài, mau.”

“Anh cả bảo, nếu anh không cho cậu ta về nhà, thì lần sau anh ấy sẽ đích thân tới đó nha.”

Nghe thế, Tham Chỉ đột nhiên liếc nhìn Hà Hi Lân một cái: “Biết rồi, để anh xử lý.”

“Đến chừng nào anh mới chịu đi dạo phố với em?”

“Để khi khác.”

“Được rồi, dù gì cũng đã xong nhiệm vụ... bye bye nha, Tham ca.” Thiếu nữ tung tăng bước chân sáo rồi đi, còn không quên đóng cửa lại.

Tham Chỉ kéo Hà Hi Lân đang ngơ ngác vào lòng: “Em gái anh làm em sợ à? Nhìn em ngây ra này.” Anh sờ sờ phần tai cún trên đầu cậu, lầu bầu, “Quả nhiên là tai cụp vẫn hợp hơn... nhưng nhìn giống thỏ quá...”

“Vậy, vậy cô ấy là em gái anh sao – anh không có bạn gái?”

“Hửm? Sao em lại hiểu lầm thế? Anh làm gì có.” Tham Chỉ cúi xuống, cẩn cẩn vành tai Hà Hi Lân, “Anh đã nói rồi, sở thích của anh hơi khác biệt chút... a, chỉ có em là đồng ý chơi với anh.”

Động tác tán tỉnh này lại gợi lên ngọn lửa tình trong lòng Hà Hi Lân, đương lúc cậu định quay sang hôn thì anh lại đột nhiên tránh ra, “Tiểu Hi, em đã sẵn sàng chưa?”

“Gì ạ?”

“Hai bác đang tìm em. Họ đã thấy di động, còn gọi cho anh, nhưng anh không đón máy.”

Hà Hi Lân nhớ tới trưa hôm đó, mình có gọi điện cho Tham Chỉ.

Số lạ không tên, đúng là khả nghi.

“Họ nhờ người quản lý của khu này giúp đỡ, bởi người đó có thông tin về các cư dân, còn được quyền xem lại băng ghi hình.” Về mặt Tham Chỉ có chút bất đắc dĩ, nụ cười cũng cứng lại, “Người ấy là anh trai anh. Anh ấy không muốn tiếp tay cho cái xấu nên bảo anh tự giải quyết rắc rối này. Khi này chính là tối hậu thư. Anh không phải không có cách, chẳng qua là — ” Tham Chỉ chống hai tay lên vai Hà Hi Lân, “Giờ em muốn thế nào? Về nhà? Hay ở lại chỗ đây?”

Hà Hi Lân biết, cứ mãi ỷ lại Tham Chỉ không phải là cách giải quyết lâu dài, vậy nên chỉ còn một lựa chọn.

Về nhà.... Đối với Hà Hi Lân, cái từ ấy vốn rất nặng nề. Nhưng trong suốt mấy ngày nay, cậu vẫn luôn nhớ về nơi đó.

Rốt cuộc thì vẫn chỉ là một đứa trẻ lưu luyến gia đình, không nỡ rời xa cha mẹ.

Sau này, cậu còn được gặp Tham Chỉ không? Dù sao thì, hành vi của anh ấy chẳng khác gì một tên tội phạm đi dụ dỗ và bắt cóc trẻ vị thành niên.

Lại còn phải đối mặt với việc học đại học —

Giờ, cậu có đủ can đảm để giải bày mọi chuyện với cha mẹ sao? Cậu không biết, nhưng chí ít cậu muốn thử.

Thế nếu chuyện lần này khiến cha mẹ càng muốn khống chế cậu thì biết làm thế nào bây giờ?

Nỗi sợ hãi tràn ngập trong tim, cậu gục đầu xuống, run rẩy hỏi: “Chỉ đại ca... Anh... có đi cùng em không?”

“A, đương nhiên rồi, chúng ta phải giải thích ba ngày này em ở đâu chứ. Rồi — ” Tham Chỉ định nói tiếp điều gì nhưng lại thôi, thấy ánh mắt hoang mang của Hà Hi Lân, anh nói tiếp, “Đừng để ý, vậy em muốn thế nào?”

Nghe Tham Chỉ nói sẽ đi cùng mình, nỗi bất an trong lòng thoáng nhẹ bớt, cậu gắng nặn ra một nụ cười: “Vậy... em muốn về.”

Giây phút thấy mẹ lao chậm đến ôm mình, thấy đôi mắt bà đỏ quạch và sưng mọng, Hà Hi Lân cũng không nhin nổi nước mắt, rồi vòng tay siết chặt lấy bà.

Ra, mẹ gầy đến mức này sao? Cánh tay ôm mình run rẩy. Cậu cảm nhận rõ được một điều, khi ngẩng đầu lên, thấy nét mặt già cả của cha, cậu càng khẳng định rằng – cả hai đều tiêu tụy đi nhiều vì hành động bốc đồng của mình.

“Con đi đâu... Mẹ lo lắm, biết không... ” Bà ghen ngào nói.

“Con xin lỗi... ” Sự áy náy trào lên, cậu bỏ nhà không phải vì muốn nhìn cha mẹ trở nên như thế này.

Hành vi của cậu chỉ là một sự trốn tránh mà thôi. Nó không giúp ích gì cả, mà còn gây thêm đau khổ.

“Không sao là tốt rồi, Tiểu Lâm.” Ánh mắt ông Hà đưa về phía Tham Chỉ – đang đứng mỉm cười ở bên cạnh, “Cậu là ai?”

“Cháu là Tham Chỉ.” Tham Chỉ rút ra một tấm danh thiếp, đeo nụ cười xã giao lên mặt, “Mấy hôm nay, Hi Lâm ở chỗ của cháu.”

Bà Hà ngay lập tức kéo con ra phía sau mình: “Cậu mang Tiểu Lâm đi làm gì?”

“Mẹ — ”

“Tiểu Lâm, con đừng nói, bố phải biết cho rõ kẻ này là ai!” Ông Hà đứng chắn trước mặt vợ con, ưỡn ngực đầy thách thức.

Lần này cậu về nhà không phải để tiếp tục cam chịu. Hà Hi Lâm vội giữ lấy cha mình khi thấy ông định xông lên chất vấn Tham Chỉ: “Bố, Chỉ đại ca không phải người xấu!”

“Con nói gì thế? Chính nó dụ dỗ con!”

“Con không bị dụ dỗ! Con biết mình đang làm gì! Nếu anh ấy thật sự làm thế, sao dám về cùng con chứ? Con chỉ là qua ở nhờ nhà anh ấy mà thôi – bởi con không muốn về nhà!” Không đợi cha mẹ có cơ hội nói gì, Hà Hi Lâm tiếp, “Con đã mười tám tuổi, con biết thế nào là đúng, là sai – giống như việc con quyết định không thi vào ngành y!”

A, thì ra việc này đâu có khó, chỉ cần bước được khỏi vạch xuất phát, những lời theo sau sẽ hoàn toàn trôi chảy.

“Không muốn về nhà? Ý con là sao?”

Dù thấy cha mẹ trợn tròn mắt vì kinh ngạc, Hà Hi Lâm vẫn quyết tâm nói hết: “Bởi vì con chịu hết nổi rồi! Mỗi ngày ở nhà, đến việc hít thở cũng trở nên đau đớn... Con không phải con rối của bố mẹ, con muốn học thiết kế thời trang, con muốn đi học cho đến ngày tốt nghiệp — ”

“Ngành đó vất vả lắm, con không hiểu — ”

“Con hiểu hết, đừng xem con là một đứa ngốc không biết gì! Dù có vất vả, thì đó cũng là con đường mà con đã chọn, con sẽ không hối hận! Con thật, thật sự không muốn làm bác sĩ! Con ghét môn sinh! Con chẳng có chút hứng thú gì với nó cả! Hơn nữa, chẳng nhẽ làm bác sĩ không vất vả sao? Vì có gì mà con nhất định phải thi vào ngành bố mẹ muốn?” Những cảm xúc dồn nén bao lâu nay bỗng òa ra, chúng khiến cơ thể cậu run lên từng hồi, ép cho nước mắt trào mi, “Con muốn phấn đấu cho điều con thích! Con muốn học về thiết kế, con đọc tạp chí không phải để chơi mà để trau dồi tri thức! Con không muốn được sống an nhàn, con muốn sống cho ra sống!”

Cuối cùng cũng có thể trút hết những điều đã bị che giấu bao lâu nay, cha mẹ sẽ hiểu cho cậu sao?

Hà Hi Lâm nhìn về phía cha mẹ, thấy họ nhìn mình trân trối thì đột nhiên lại muốn cười.

Lúc này, Tham Chỉ đưa cho cậu một chiếc khăn tay, cũng truyền qua một ánh nhìn cổ vũ. Cậu mỉm cười cảm ơn rồi dùng khăn lau khô gương mặt đã ướt đầm vì nước mắt.

Sau khi định thần, bà Hà định định cất lời phản bác nhưng lại bị chồng mình ngăn lại. Ông nhìn thẳng vào đứa con trai duy nhất của hai người: “Con đau khổ đến mức phải dạt nhà để trốn tránh sao?”

“Vâng, đau đớn lắm... Cảm giác như cuộc đời con chẳng có nghĩa lý gì.” Nghe tiếng hít sâu đầy sự khổ của mẹ, Hà Hi Lâm lại thấy nhói lòng, nhưng cậu biết, đôi khi, sự thay đổi sẽ chẳng hề đơn giản và cũng không đem tới cảm giác dễ chịu —

Nhưng nếu không thay đổi thì sẽ chẳng đạt được gì cả. Quãng thời gian ở bên Tham Chỉ đã giúp cậu nhận ra điều đó.

“Con đã từng nghĩ đến trường hợp: nếu chúng ta vẫn nhất quyết không cho con học ngành thiết kế thì mình sẽ làm gì chưa?”

“Con biết một vài cửa hàng thời trang có tuyển học sinh vừa học vừa làm... Con có thể tới đó để học tập, rồi tự tiết kiệm một khoản tiền... Con còn trẻ, còn khỏe, còn có nhiều thời gian để học hỏi cái mới. Hơn nữa, đâu phải cứ nhất thiết phải ở lại nơi này mới sống được, con có thể chuyển tới chỗ khác.”

Cậu từng dự tính hết cả rồi.

Ông Hà nhíu mày: “Tức là, con vẫn sẽ bỏ nhà đi?”

Hà Hi Lâm hít sâu một hơi: “Vâng, con sẽ. Dù có khiến bố mẹ thất vọng... con vẫn sẽ làm. Con xin lỗi.”

“Con đã suy tính cẩn thận chưa?”

“Con muốn tự mình lựa chọn đường đi cho mình.”

Ông Hà hít một hơi thật sâu, sắc mặt ông xanh mét như sắp chửi ầm lên đến nơi, nhưng cuối cùng, bao giận dữ hóa thành một tiếng thở dài: “Nếu con trở thành bác sĩ, cuộc sống sẽ thuận lợi hơn.”

“Con nghĩ, không ai có thể chắc chắn được chuyện này, bố ạ.”

Ông Hà đứng khoanh tay, nhìn chăm chú vào con trai mình – lưng nó thẳng tắp, hai mắt tràn ngập lòng quyết tâm: “Con trưởng thành rồi.”

Nghe câu nói chất chứa niềm vui lại xen chút cảm khái ấy, Hà Hi Lâm giật nảy người, không biết đáp sao cho phải.

“Vậy nên con phải biết chịu trách nhiệm trước quyết định của mình, Tiểu Lâm.”

“Con biết...”

“Tuy rằng nuối tiếc — ” Ông choàng tay qua vợ mình – bà đang sững sờ không nói nên lời – rồi vỗ vỗ vai bà để an ủi, “Nhưng bố sẽ ủng hộ con.”

Bà Hà nghẹn ngào. Bà không ngờ, chính mình lại là người khiến con phải đau khổ. Thương con, bà gật đầu đồng ý với chồng: “Tiểu Lâm... Nếu con đã quyết tâm như thế... Mẹ cũng...”

“Chúng ta sẽ ủng hộ con.”

Cậu vẫn luôn chờ đến ngày được nghe cha mẹ nói câu đó.

Nước mắt bất giác lăn dài trên gò má, cậu gấp người 90 độ: “Cám, cảm ơn...”

Bà Hà ôm chặt lấy con, vỗ về đầu nó: “Tiểu Lâm... Mẹ mong con sẽ được vui vẻ...”

Lần đầu tiên, Hà Hi Lâm cảm thấy cái ôm của mẹ thực ấm áp, khiến người ta an tâm. Cậu không kìm nổi cảm xúc, gào lên khóc như một đứa trẻ.

Tham Chỉ đứng chấp tay sau lưng, yên lặng nhìn ba người.

Đợi đến khi Hi Lâm đã bình tĩnh trở lại, ông Hà mới vỗ vỗ vai cậu: “Tiểu Lâm, con còn chuyện gì muốn nói không?”

Hà Hi Lâm nhớ ra: cậu còn chưa giải thích mối quan hệ giữa mình và Tham Chỉ, nhưng nếu công khai xu hướng tính dục ngay bây giờ — cha mẹ có thể chấp nhận sao?

“Ba, mẹ, Chỉ đại ca là — ”

“Cháu là bạn của Hi Lân. Thấy em ấy đang rối lòng, lỡ chạy lung tung sẽ gặp nguy hiểm nên bảo qua chỗ cháu ở vài ngày.” Tham Chỉ chen ngang lời của Hi Lân, “Cháu muốn để em ấy bình tĩnh lại rồi mới liên lạc với hai bác, nên mới không bắt máy. Cháu xin lỗi khi khiến hai bác lo.”

“Không, các bác phải cảm ơn cháu đã chăm sóc cho Tiểu Lân mới phải...”

“Ấy là chuyện cháu nên làm mà.”

“Chỉ đại ca...” Hà Hi Lân không hiểu ý anh ra sao. Cậu thấy Tham Chỉ nhân lúc cha mẹ không để ý, lặng lẽ đặt ngón trỏ trên môi.

“Giữ bí mật nha, Tiểu Hi.” Khuôn miệng anh mấp máy như thế.

Mãi cho đến khi chào tạm biệt cả gia đình, Tham Chỉ vẫn không giải thích với Hà Hi Lân là vì sao lại cần giữ bí mật.

Hôm nay là lễ tốt nghiệp, Hà Hi Lân và các bạn học ở lại trường cho đến muộn, cả đám tụ lại, tạo đủ các dáng kỳ quái để chụp ảnh, cứ như một lũ khủng, mãi vui quên cả trời đất.

Buổi lễ hôm nay đặt một dấu chấm tròn trình cho đời học sinh cấp ba của cậu. Nhìn sân trường chìm sâu vào màn đêm tĩnh mịch, Hà Hi Lân hồi tưởng lại quãng thời gian gắn bó với nơi đây, có vui có buồn, nhưng đều là những ký ức đẹp đẽ.

Cậu ngồi ở bến xe bus, sờ sờ bông hoa đỏ cài trên ngực, lại nhớ đến cảnh cha mẹ tới tham gia lễ tốt nghiệp hôm nay, khóe miệng cong lên một nụ cười.

Cha mẹ và cô giáo chủ nhiệm nói chuyện với nhau rất lâu, cũng hỏi về vấn đề tuyển sinh của khoa nghệ thuật thuộc đại học Lôu Thích và những khóa học để bồi dưỡng môn chuyên ngành.

Tuy bị hỏng kỹ năng và kiến thức ở môn này, nhưng năm nay Hà Hi Lân vẫn sẽ dự thi. Cha mẹ đồng ý cho cậu thử sức, nếu có trượt thì tiếp tục học tập rồi năm sau thi lại cũng không sao.

Dường như cô giáo vô cùng ngạc nhiên khi thấy hai người ấy đồng ý, còn ngây ra một hồi rồi mới tỉnh táo lại.

Sau lễ tốt nghiệp, biết cậu muốn ở lại chơi thêm với bạn, họ dặn dò rằng nhớ chú ý thời gian, rồi về trước.

Nếu mọi chuyện vẫn chưa thay đổi, cậu chắc chắn sẽ bị ép về nhà đọc sách.

Cơn gió mát mẻ thổi qua, Hà Hi Lân ngáp dài một cái, ở lại quây với đám bạn đúng là mệt.

Từ mai là phải tới lớp mỹ thuật mà cô giáo giới thiệu, tối nay ngủ sớm một chút.

Nhớ tới sự chuyển biến trong thái độ của cha mẹ, Hà Hi Lân cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy.

Sáng nay, cậu nhận được một cuốn sách nước ngoài về chuyên ngành thiết kế thời trang từ mẹ, bà nhờ một người bạn ở bên đó mua rồi gửi tới.

Tuyến bus cuối từ từ vào bến, Hà Hi Lân xách theo chiếc cặp – có lẽ đây là lần cuối cùng cậu mang nó, rồi bước lên.

“Tốt nghiệp rồi à? Chúc mừng nha.” Bác tài xế nhìn bông hoa trước ngực cậu, cười nói.

“Dạ vâng, cháu cảm ơn.”

Hà Hi Lân ngồi xuống chiếc ghế đôi tại hàng thứ hai từ dưới lên ở phía bên phải, một tay chống lên khung cửa sổ.

Hôm nay có kha khá học sinh cũng lên chuyến này – đều là những người vừa tham gia lễ tốt nghiệp, ai nấy cũng muốn được ở lại lâu hơn để lưu giữ thêm kỷ niệm đẹp đẽ với bạn bè.

Họ ngồi rải rác khắp các ghế.

Xe tới trạm thứ nhất, không có người lên liền đi thẳng tới bến tiếp theo.

Bình thường sẽ có bốn vị – hai nam hai nữ, nhưng hôm nay chỉ có một cặp trai gái – dường như đã thành người yêu – bởi từng cử chỉ giữa họ đều vô cùng thân mật. Cả hai ngồi vào hàng cuối cùng ở phía bên trái.

Thấy đám học sinh nhìn cặp tình nhân này đầy ao ước, Hà Hi Lâm không nhịn nổi cười, vội càng quay mặt ra phía cửa kính. Qua bóng hình phản chiếu, cậu thấy nụ cười mình đã rạng rỡ hơn ngày trước.

Xe tới trạm thứ ba, một học sinh xuống xe, các hành khách khác lục tục đi lên.

Người phụ nữ hai con ngồi xuống hàng ghế ngay trên Hà Hi Lâm, tiếng cười giòn tan của cô bé vang vọng khắp không gian chật hẹp.

Cụ già vẫn ngồi ở ghế bác ái, hôm nay chống thêm một cây gậy đầu rồng.

Lại có hai người thanh niên đi lên, một người tóc dài đến eo – vô cùng nổi bật, dường như anh ta uống say nên mới ôm cứng lấy cổ của một người kia, lầm bầm những lời mà chỉ họ mới nghe thấy. Người đi cùng – mặc âu phục và xách một túi hạt cà phê lớn – khẽ cười khỏ. Hà Hi Lâm thấy, dường như gương mặt anh ta đỏ lên bởi những lời thầm thì của người bạn.

Họ ngồi xuống hàng ghế cuối cùng ở bên phải. Hà Hi Lâm thoáng thấy người đàn ông tóc dài hôn người kia, cậu vội vàng cúi đầu xuống, trong lòng có chút hâm mộ.

Người thanh niên mà mọi hôm vẫn lăm lem dầu mỡ không hiểu sau hôm nay bỗng nhiên lại thay bộ đồ hợp thời trang, vừa thầm hát vừa bước lên xe, còn ôm một bó hoa hồng rất lớn.

Ghế đôi ở hàng sau đều đã có người, anh ta lướt nhìn một lượt rồi dừng lại ở vị trí trống cạnh Hà Hi Lâm.

Mùi hoa hồng bay tới, Hà Hi Lâm nhớ tới hương trầm mộc nhàn nhạt khiến cậu say mê.

Từ ngày về nhà, cậu không còn gặp Tham Chỉ trên tuyến xe này nữa, gọi điện cho anh thì được báo rằng số ấy đã ngừng sử dụng. Đi tới cửa hàng ghi trên danh thiếp thì nhân viên cười ngượng ngùng đáp lại: “Dạo gần đây ông chủ bận việc gì đó nên không tới.”

Ra Tham Chỉ là chủ quán? Hà Hi Lâm đưa mắt nhìn quanh cửa tiệm, trong tủ kính bày cả loạt những giá đốt hương bằng gốm. Trong không khí thoáng thoang mùi trầm mộc thân quen. Nhân viên cửa hàng nói rằng, Tham Chỉ thường châm loại huân hương này nhất.

Cậu tựa đầu vào cửa sổ, tiếng động cơ êm ái (hơn rất nhiều so với ngày trước), và tần suất rung đều đều của xe bus khiến Hà Hi Lâm bắt đầu lim dim.

Tuy cậu biết nhà của Tham Chỉ, nhưng nếu anh ấy đang bận thì tốt nhất là đừng tới làm phiền.

Hay là – Tham Chỉ không muốn gặp cậu? Nhưng lúc sắp rời khỏi, thái độ của anh ấy đâu nói thế.

Sau hôm ấy, Hà Hi Lâm phải nghĩ ngợi hồi lâu mới đoán được vì sao Tham Chỉ muốn cậu giữ bí mật về mối quan hệ của hai người.

Vừa mới biết con trai không được như kỳ vọng của mình, nếu lại phải nghe rằng nó là đồng tính luyến ái thì hẳn cha mẹ sẽ vô cùng choáng váng. Hơn nữa, họ nhất định sẽ hoài nghi lý do Tham Chỉ đưa Hà Hi Lâm về nhà anh.

Để thay đổi được việc này, còn cả một chặng đường dài để đi, không cần nóng vội.

Ít nhất, giờ cậu đã có đủ lòng cam đảm để đối mặt với mọi chuyện.

Trong cơn mơ màng, cậu tựa như lại ngửi thấy hương trầm mộc quyến rũ ấy, còn cả giọng nói khiến người ta mê đắm, dọa lạc.

“Hoa tốt nghiệp đẹp thật đó, tiếc rằng anh không kịp tới tham gia. Anh cả đang bắt anh phải trả món nợ ân tình kia kia, thành ra dạo này bận suốt. Em có thấy cô đơn không?”

“Ừm... tuy không kịp tặng hoa cho em, nhưng anh có chuẩn bị quà tốt nghiệp nha... Để an ủi, anh sẽ lấy hoa của em về làm kỷ niệm vậy.”

“Chuyện tiếp theo thế nào... là quyết định của chính em, Tiểu Hi.”

Lúc Hà Hi Lâm tỉnh lại, trên xe chỉ còn cậu và một hành khách khác, mà điểm cần xuống chính là trạm kế tiếp, cậu vội vàng bấm chuông.

Khi đeo cặp sách, cậu nhận ra bông hoa tốt nghiệp trước ngực mình đã biến mất, vị trí trống bên cạnh có đặt một túi giấy, hương trầm mộc tựa như còn vẫn vít quanh đây.

Cậu mở túi ra, sau đó cười rộ lên, cất thứ trong đó vào túi áo.

Đó là một chiếc chìa khóa có phần móc là chú chó săn thỏ (3), cùng với một quả trứng rung vô cùng quen mắt.

CHÍNH VĂN HOÀN

11. Chương 11: Pn1: Valentine Trắng

Cậu thiếu niên vận bộ đồng phục nữ sinh ướm mình trước tấm gương lớn trong căn phòng khách.

Ấy chính là điều đập vào mắt Tham Chỉ khi anh vừa tan tầm và đặt chân vào nhà.

Tà váy ngắn chưa tới đầu gối bay múa theo từng cử chỉ, rồi cặp đùi thon dài, lại thêm bờ eo duyên dáng, giao thoa giữa sự mềm mại tinh tế của cậu chàng nhỏ tuổi với đường nét săn chắc của một người đàn ông, và cuối cùng là phong cách trang điểm nữ tính...

Đáng yêu thật đó, Tiểu Hi của anh.

“A... a... a! Chỉ, Chỉ đại ca!” Hà Hi Lâm vừa thẹn vừa rối, cậu vội vàng núp sau sa lông, chỉ lộ đầu ra nhìn Tham Chỉ, “Anh, anh về rồi...”

“Tiểu Hi, em kiếm đâu ra bộ đồ này thế?”

Hà Hi Lâm che kín gương mặt đỏ lựng của mình sau thành ghế, miệng lật rật từng tiếng: “Chị Bát Thước cho em...”

“Con bé lúc nào cũng đưa em mấy thứ kỳ quái.” Tham Chỉ cảm thấy phản ứng của Hà Hi Lâm thực đáng yêu, anh quăng chiếc túi giấy qua sa lông rồi đi vòng qua chỗ cậu bé mặc váy đang ngồi xồm, “Đừng ngại, em mặc thế này chẳng phải là để cho anh ngắm sao? Đứng lên cho anh nhìn nào? Ha?”

“Đừng, kỳ lắm...”

Vốn cậu chỉ định nhân lúc Tham Chỉ chưa về thì mặc thử xem sao mà thôi, cứ ngỡ rằng sẽ lộ bịch lấm, nào ngờ cũng không tệ bèn đắc ý, mãi mê ngắm nghía lại còn xoay người rồi tạo dáng đáng yêu như mấy cô nàng trên lớp.

Mất mặt quá đi thôi.

“Để anh xem nào.”

“Ừm...” Hà Hi Lâm đứng lên rất khó bởi cậu còn phải cố gắng kéo váy xuống hông che được phần dưới. Khi này, vì nhận ra rằng quần nhỏ của mình sẽ bị lộ nên sau một hồi đấu tranh tư tưởng, cậu đã cởi phăng nó ra. Kết quả là, hiện giờ, dưới lớp váy trông hươu trắng hoắc.

Cái cảm giác lạnh lạnh này quái thật đó... Nó gợi nhớ tới những lần mượn áo anh mặc khi cậu ngủ lại qua đêm.

Ở trong nhà còn đỡ xấu hổ, còn nếu ra ngoài thì — sao đám con gái có thể mặc thế này tung tăng ngoài đường mà không thấy bất an nhỉ?

Tham Chỉ ngẩng nhìn Hà Hi Lân. Vừa tốt nghiệp cấp ba chưa đến một năm, gương mặt cậu vẫn còn giữ lại những đường nét non nớt, thực ra cũng là do nhìn nó vốn cũng đã trẻ con. Không ai có thể ngờ rằng, cậu bé ngây ngô này lại có thể phong đăng tới mức nào khi mây mưa trên giường.

Gương mặt của Hà Hi Lân trung tính, khung xương cũng nhỏ, cơ thể lại hiếm có lông, hai chân thon dài. Khi mặc đồng phục của nữ sinh, nhìn thoáng qua thì giống, nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy cậu có vẻ cao và thô hơn những cô nàng thực sự, dáng người cũng không mềm mại, uyển chuyển.

Từ ngày Hà Hi Lân tốt nghiệp đến giờ đã được nửa năm, cậu nuôi tóc dài, phần mái có nhuộm một chút màu rượu vang, nhìn có vẻ trưởng thành hơn.

Nhưng vẫn rất đáng yêu, khiến người ta muốn nuốt trọn, rồi thỏa thuê bắt nạt.

“Sao bỗng nhiên em lại muốn mặc thế này?”

“Vì... ừm...” Thấy Tham Chỉ về phía mình, Hà Hi Lân vội kẹp chặt hai chân lại, giữ cho chiếc váy không tóc lên. Cậu ấp úng kể rằng: mình tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông khi tới phòng vẽ tranh để mua dụng cụ học tập vào chiều nay.

“Ông chọn cái này làm quà cho lễ tình nhân đấy hả? Ông dở à?” Người đàn ông vận bộ đồ nhân viên phục vụ của khách sạn hô lên, giọng hằn khiến mọi người phải đổ dồn con mắt về phía đó.

“Ông hô lên làm gì?” Người mặc âu phục nhú mày rồi nói nói, tay hẩn cầm một bình thủy tinh hình trái tim, phía trong chứa thứ chất lỏng màu đỏ, “Tôi thấy được lắm mà... Thực dụng.”

“Chỉ có đứa mê văn phòng phẩm đến phát cuồng như ông mới luôn miệng nói nó thực dụng. Ông chẳng hiểu gì cả, quà cho ngày lễ tình nhân không thể đẩy tính thực dụng lên trên đầu được, mà phải là lãng mạn, lãng – mạn đó, hiểu không? Giống như đám đàn ông chỉ mong vào ngày Valentine trắng, có một cô nàng nữ sinh trung học đáng yêu ngồi trên đùi mình, đút socola cho mình ăn đó. Đấy mới là sự lãng mạn trong lòng bọn tôi!”

“Mẹ nó, ông tránh xa ra một chút? Muốn tôi kể lại mấy lời ông vừa nói cho bạn gái ông nghe không hả?” Người đàn ông mặc âu phục đẩy bạn mình ra rồi cầm bình thủy tinh tới quầy tính tiền.

Nghe rõ những lời hai người đó cãi nhau xong, Hà Hi Lân cúi xuống nhìn món quà đáp lễ nhân ngày Valentine trắng của mình cho Tham Chỉ — hồi Valentine, anh ấy đã tặng cậu một chiếc vòng cổ có mặt đeo hình khóa, không cần nhắc cũng đủ hiểu ý nghĩa của nó — một hộp socola. Thí sinh thi lại như cậu không có nhiều tiền tiêu vặt. Cậu không muốn mở miệng xin cha mẹ, nên phải chắt chiu lâu lắm, Hà Hi Lân mới mua được hộp socola thủ công này.

Chẳng thú vị gì cả. Hà Hi Lân buồn bã nghĩ thế. Liệu Chỉ đại ca có nghĩ rằng nó quá tầm thường không?

“Đám đàn ông đều mong có một nữ sinh đáng yêu ngồi trên đùi mình, đút socola cho mình.”

Lời người đàn ông kia nói cứ văng vẳng bên tai. Người đó có vẻ trạc tuổi anh, có lẽ họ sẽ có chung sở thích.

Tiếp, cậu nhớ tới bộ đồng phục lần trước Bát Thước đưa để trêu mình. Hôm ấy, cô muốn cậu mặc vào rồi chụp mấy tấm gửi qua. Đương nhiên là cậu từ chối, nhưng lại không thể trả bộ đồ đó về nên vẫn giấu kín dưới đáy tủ quần áo.

May rằng hiện tại cha mẹ rất tôn trọng sự riêng tư của cậu nên không còn chuyện tự tiện lục đồ nữa, nếu không, cậu chẳng biết giải thích thế nào về thứ đó.

Hà Hi Lân cầm bộ đồ và hộp socola tới nhà Tham Chỉ để đợi anh. Tuy càng nghĩ càng thấy cái ý tưởng này đúng là ngu ngốc, nhưng lại không nhịn được mà mặc bộ đồng phục ấy vào —

Và giờ thì gặp phải cái cảnh treó ngoe này đây.

“Ha... nữ sinh sao... Đối với cánh đàn ông ở tuổi anh thì đúng là hấp dẫn.” Tham Chỉ nhìn Hà Hi Lân đầy thích thú, “Nhưng Bát Thước suốt ngày mặc thế nên anh chán rồi. Nói nó già nó còn không chịu, ai ngờ lại nhầm em làm mục tiêu.”

Sau khi quen Tham Chỉ, Hà Hi Lân mới biết Bát Thước chỉ nhỏ hơn anh một tuổi, mặc đồng phục nữ sinh chỉ là sở thích cá nhân mà thôi.

Quả nhiên là làm điều thừa sao? Nực cười thật đấy... nam sinh mặc đồ của nữ sinh... đúng là quái dị. Hà Hi Lân gục đầu xuống đầy ứ rữ, còn toan cởi sạch thứ dị hợm này.

Tham Chỉ kéo caravat, ngồi xuống sa lông, nhìn chiếc hộp màu xanh trên bàn liền quay sang cười với Hà Hi Lân: “Sao lại đứng ngây ra thế? Qua đây.” Đợi đến khi Hà Hi Lân bẽn lẽn bước tới như đứa con dâu ngày đầu gặp cha mẹ chồng, rồi ngồi ngay ngắn xuống cạnh anh, Tham Chỉ mới cầm lấy hộp giấy rồi hỏi: “Cho anh à?”

“Vâng... Valentine trắng...”

Lòng nặng trĩu, Hà Hi Lân sắp cúi rạp đầu xuống gối đến nơi.

“Đừng ử dột thế, Tiểu Hi, anh nói rằng anh nhìn chán Bát Thước rồi chứ đâu nói anh không thích em mặc thế này.” Tham Chỉ thò tay xuống đùi Hà Hi Lân, nhẹ nhàng mơn trớn, đôi môi anh thủ thỉ bên tai cậu, “Tuyệt lắm, cảm ơn em đã chu đáo thế.”

Bao mây đen được quét sạch, cậu vụt ngẩng đầu, hai mắt lấp lánh nhìn về phía Tham Chỉ: “Anh thích không? Em còn tưởng anh sẽ cười em...”

“Tiểu Hi của anh mặc gì cũng đáng yêu.”

Tham Chỉ véo đôi má đỏ ửng của Hà Hi Lân: “Tuy không phải nữ sinh, nhưng anh ngóng cái khoảnh khắc em dứt cho anh lắm... Hơn nữa — anh cũng có đồ cho em.” Anh đưa mắt nhìn chiếc túi giấy trên sa lông, “Muốn không?”

Hà Hi Lân khép chân, quay mình về phía Tham Chỉ rồi quỳ trên sô pha, tư thế ấy khiến cậu như một thiếu nữ đang e thẹn, thế nhưng ánh mắt lại cháy lên ngọn lửa tình nồng nàn, “Em muốn!”

“A... Quả là thật thà.” Tham Chỉ lấy một thứ ra từ túi giấy, thấy đôi mắt Hà Hi Lân sáng lên đầy hưng phấn rồi rướn mình qua thì vội đưa tay ngăn cậu lại, “Em đã báo trước cho bố mẹ rằng sẽ đi đâu chưa?”

“Em nói là sẽ ở lại chỗ anh rồi.” Đương nhiên là phải dùng một lý do chính đáng, Hà Hi Lân cố ý không nhắc tới, nhưng cậu biết Tham Chỉ hiểu.

“Tuyệt quá, Tiểu Hi. Chúng ta cùng nhau chúc mừng lễ Valentine trắng đầu tiên của mình thôi.”

Có chín viên socola, viên nào viên nấy đẹp như châu ngọc, hương thơm ngọt ngào mê đắm, khiến người ta bất giác muốn nếm thử.

Hà Hi Lân nhẹ nhàng cầm lấy viên được rải lớp bột mịn màu trắng, có chút chần chờ khi đặt nó trước miệng Tham Chỉ. Vậy nhưng anh chỉ mỉm cười nhìn cậu mà không chịu mở miệng, cậu hỏi: “Chỉ đại ca?”

Tham Chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, ngón trỏ chọt chọt môi dưới của Hà Hi Lân, “dùng miệng”, anh ra hiệu thế.

Tuy hai người đã hôn nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng gương mặt Hà Hi Lân vẫn đỏ bừng lên trước yêu cầu này của anh.

Cậu cắn viên socola, hương ngọt ngào xen chút vị đắng xộc vào xoang mũi, đẩy lên ngọn lửa tình trong lòng Hi Lân. Cậu vịn tay lên vai Tham Chỉ, ngửa đầu nhìn anh, ánh mắt khát cầu thăm van nài.

Tay phải của Tham Chỉ vòng qua phần eo của Hà Hi Lân rồi mò vào dưới lớp váy, tay anh cầm một cây gậy mát xa có hình dạng một chuỗi hạt tròn, “Viên đầu tiên...” Anh ngậm lấy thứ ngọt lành được hiến dâng — cả socola và đôi môi của cậu thiếu niên — rồi đưa tay ấn đầu cây gậy vào cửa động.

Tuy hồi hai người vừa quen cũng từng dùng lại đồ chơi tương tự thế này, nhưng chuỗi hạt đó được kết với nhau bằng dây thừng, kích cỡ cũng nhỏ, còn lần này Tham Chỉ lại dùng thứ có dạng cây trụ, và khá lớn.

“Ha...a...ưm...” Socola hòa tan trong khoang miệng của cả hai, hương vị ngọt ngào tan ra, quện chút gì đó cay nồng khiến lòng người mê mẩn.

Nụ hôn nồng nàn kết thúc, Tham Chỉ dùng ngón cái lau đi vệt đường ở khóe môi Hà Hi Lân, rồi mỉm cười liếm chúng đi: “A... Whisky sao? Em biết chọn thật đó, Tiểu Hi.”

Cảm giác lâng lâng này là do cồn, hay còn vì thứ gì khác? Hà Hi Lân chệnh choáng cầm lên viên socola thứ hai, những đường cong màu trắng sữa vẽ lên nó một hình dạng nào đó.

Hương rượu nho và socola tan ra từ hai đầu lưỡi đang quấn lấy nhau, phần dưới của Hà Hi Lân cũng nhận thêm viên cầu tiếp theo. Cậu tựa trán vào bờ vai Tham Chỉ, miệng thở gấp, vấy gồ lên khi “cậu nhỏ” thức dậy: “Chỉ đại ca... Em nóng quá...”

“Cởi quần áo ra rồi sẽ không nóng.”

Đã làm hai lần nên lần thứ ba cũng nhẹ nhàng hơn. Hà Hi Lân ngồi thẳng lên đùi Tham Chỉ, hai bàn tay áp lấy gương mặt anh, chủ động dứt miếng socola thứ ba qua, vừa hưởng thụ nụ hôn nóng bỏng vừa cởi bộ đồng phục trên người mình và những cúc áo trên chiếc sơ mi của Tham Chỉ.

Số viên cầu đi vào cơ thể càng ngày càng tăng, những khoái cảm dâng trào, cơn khao khát trong Hà Hi Lân càng trở nên mãnh liệt khi cảm nhận được cử cương cứng dưới lớp quần âu của anh.

Một tay Tham Chỉ xoa nắn cặp mông dưới lớp váy của cậu, tay kia thì dò vào trong chiếc áo đồng phục đã cởi được nửa, vân vê đầu nhũ mềm mại. Hà Hi Lân bật lên tiếng rên rỉ nức nở như một tiếng khóc.

“Còn có sáu viên nha, Tiểu Hi.”

Ngón tay thon dài dưới lớp váy lướt qua “cậu bé”, cái đụng chạm hồ hững khiến người ta không khỏi thẫn thờ.

“Ừm... a...” Đôi tay Hà Hi Lân run rẩy vươn đến bên hộp socola, khó khăn lắm mới cầm được một viên được dội thứ nước đường màu rượu vang.

Hương chua chát lại ngọt ngào của rượu tan vào cơ thể, hòa với sự hưng cảm rồi lên men thành thứ rượu hảo hạng.

Trong lúc phía sau được tích thêm một hạt châu nữa, niềm sung sướng thôi thúc Hà Hi Lân van nài người đàn ông trước mặt, cậu siết lấy chiếc áo sơ mi ngấm hương trầm mộc trên người anh: “Chỉ đại ca... em muốn... nhiều hơn nữa...” Rồi xoay xoay mông để mời gọi.

“Cậu bé ham ăn, em muốn gì?”

“Muốn anh đi vào...” Hà Hi Lân rướn eo, hất chiếc váy lên, hang động nhỏ đang ngậm viên cầu hiện ra lồ lộ trước mắt Tham Chỉ, nó hút rồi lại nhả đồng viên cầu đầy *** dâng.

“Không muốn ăn socola sao?”

“Không muốn socola... Em muốn ăn anh... Ăn bằng chỗ này này...” Hà Hi Lân thò tay xuống, ấn khe hở phía dưới của mình.

“A, nhưng anh chưa ăn no mà.” Tham Chỉ gãi phần đùi non của Hà Hi Lân, anh bật cười thành tiếng khi thấy vẻ mặt thất vọng của cậu, “Muốn có quà thì phải thể hiện cho xuất sắc vào nha Tiểu Hi, em...” anh xoay xoay cây gậy, khiến nó di chuyển trong cơ thể cậu bé, “...nhét hết chỗ nào vào thì mới được thỏa mãn.”

Hà Hi Lân sớm đã vứt bỏ mọi ngại ngùng khi ở trước mặt Tham Chỉ, cậu mừng rỡ làm theo. Đầu tiên là bò xuống khỏi đùi anh, rồi quỳ trên sa lông như một chú cún nhỏ, cái mông hếch lên, vạt váy cón tới đỉnh để lộ cái lỗ nhỏ phía sau. Cậu giữ lấy chuối hạt đang đung đưa, hút sâu một hơi rồi từ từ ấn chúng vào cơ thể, “A... ưm...”

Thực sung sướng. Cảm giác thỏa mãn được nhồi kín khiến tâm trí cậu phát điên lên mất thôi.

Hà Hi Lân càng khát cầu hơn nữa, cậu lại nhét thêm một viên rồi tựa vào cánh tay mình thở dốc. Quay qua nhìn Tham Chỉ thì thấy anh đang ngồi tựa đầu lên cánh tay chống vào sa lông, đôi mắt mang theo ý cười dõi theo mình đây chăm chú.

“Tuyệt lắm, Tiểu Hi, làm tiếp đi.”

Thứ trong cơ thể vốn chẳng thể khiến cậu thỏa mãn, nhưng giờ cậu chẳng còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục làm. Hà Hi Lân nhắm mắt lại, vừa nhớ lại thứ tuyệt vời của anh vừa ấn viên cầu vào.

Tham Chỉ sờ chân Hà Hi Lân như đang giám thưởng một tác phẩm nghệ thuật: “Chân em đẹp lắm, mặc tất dài hẳn sẽ không tệ...” Rồi anh mò lên phần bắp đùi, “Lần sau, mặc thế này đi dạo phố với anh nhé?”

“Sao... sao có thể chứ... đây là đồng phục nữ...” Lại một viên cầu trượt vào cơ thể, Hà Hi Lân ngửa đầu lên rên rỉ.

“Anh muốn dẫn Tiểu Hi đáng yêu đi khoe...” Tham Chỉ dè dặt bàn tay đang định ấn nốt hạt cuối cùng, rồi đẩy nó vào, “Được không?”

“A... ừm... như thế... ừm...”

“Không được à? Tiếc quá, mặc váy làm chuyện này mới tiện.”

Cơ thể của người đàn ông bọc lấy cậu từ phía sau, thứ cương cứng trong đũng quần đặt trên bờ mông mẩy đang nhếch cao.

“Em muốn... em muốn mặc... A!” Dưới sự dẫn đường của Tham Chỉ, viên cuối cùng đã dễ dàng đi vào. Hà Hi Lân lả đi trên sa lông.

Tham Chỉ tựa vào người cậu, cười khê: “Lên đỉnh rồi?”

“Chưa... Chỉ đại ca... Hay anh...”

“Chỗ này đã đầy rồi đó.” Tham Chỉ dùng vật vấy bao lấy chồi non của cậu thiếu niên rồi xoa nắn, lớp vải ướt đầm khi thứ chất dịch rỉ ra, “Muốn bắn không?”

Hà Hi Lân cắn chặt môi, nước nử lác đầu: “Ừm.... Không... Em muốn được anh nghiền cho đến khi bắn ra... Chỉ đại ca, mau cho em quà đi mà... Em muốn...”

“Được rồi, để anh cho em.”

Cái cảm giác khoái lạc khi chuỗi hạt bị đột ngột kéo ra quá mức mãnh liệt, Hà Hi Lân thét lên một tiếng, nhưng rồi tiếng thét ấy mau chóng đổi thành từng hồi rên rỉ khi thứ nóng bỏng khác chen vào hang nhỏ. Cậu đang đưa cơ thể mình, hòa theo từng lần đưa đẩy của Tham Chỉ.

Hai người khao khát nhau, vết sạch của nhau mãi cho đến nửa đêm mới ngừng.

Tâm trí Hà Hi Lân đã bị cùn và cơn khoái cảm làm cho tê liệt, dù phía sau mình đã bị anh đàn áp tới mức đau lên, nhưng vẫn không ngừng khát vọng.

“Thích quá... A... a!” Hà Hi Lân đang ngồi trên đùi Tham Chỉ đột nhiên bấu chặt vào vai anh, rồi uốn mình, dịch thể bắn ra, rắc trên chiếc áo sơ mi nhàu nát của người đàn ông, “Ừm... a... Chỉ đại ca...” Cậu vội vàng hôn lấy anh, quên đi sự khó chịu của cơ thể, để mặc cho lỗ nhỏ phía sau ôm ấp lấy cây trụ cứng cáp của anh.

Giọt mồ hôi lặn xuống khỏi mà Tham Chỉ rút vào vạt áo mở toang của bộ đồng phục. Anh siết chặt lấy cơ thể trong lòng, phía dưới hoạt động mãnh liệt, giây phút cao trào ập đến, anh bỗng nhiên cắn phập vào vai phải Hà Hi Lân khiến cậu thét lên đau đớn, nhưng lại không hề đẩy ra mà còn ôm ghì lấy đầu anh.

Mãi đến lâu sau, khi trong phòng khách chỉ còn tiếng thở dốc của cả hai, Hà Hi Lân mới khê cọ cọ đầu vào hõm vai người nằm bên cạnh: “Chỉ đại ca...”

Tham Chỉ mỉm cười, ngón tay lướt qua chỗ vừa bị mình cắn: “Xin lỗi, Tiểu Hi...” Vết thương đã có chút rỉ máu, “Đau không?”

“Không, không đau...”

“Anh đi lấy hộp cấp cứu.”

Anh bảo Hà Hi Lân nằm nghỉ trên sa lông, chỉnh qua một lượt cho cả hai có vẻ ngăn nắp một chút rồi nhặt lấy đám áo vung vãi trên sàn, đi vào phòng.

Hà Hi Lân chăm chăm lên trần nhà, ánh mắt mờ mịt, rồi cậu nhìn hộp socola trên bàn, lại tới túi giấy mà Tham Chỉ cầm về. Hình như trong đó còn có gì. Cậu tò mò vươn tay ra lấy.

Khi Tham Chỉ xách theo chiếc hộp màu trắng có dấu thập tự đỏ và cầm theo bộ đồ ngủ đi ra thì thấy Hà Hi Lân đang tò mò ngắm nghía vật trang sức đội đầu – đôi tai cún màu nâu, cụp xuống.

“A, em thấy rồi đó hả.”

“Cho em à?”

“Ừm, đúng là hợp thật. Y như những gì anh đã tưởng tượng.”

Hà Hi Lân thay bộ đồ ngủ sạch rồi ngồi xuống sa lông. Tham Chỉ nhẹ nhàng bôi thuốc cho vết thương trên vai cậu, ánh mắt ngập sự áy náy.

Sau khi bôi thuốc xong, Tham Chỉ vỗ về gương mặt Hà Hi Lân nhưng lại im lặng hồi lâu không nói. Rồi, anh nhắc chiếc vòng cổ hình chiếc khóa lên, ánh nhìn đắm chiêu.

“Chỉ đại ca?” Hà Hi Lân cảm thấy hoang mang, cậu khẽ nghiêng đầu, cặp tai cún cũng nghiêng theo.

“Chẳng muốn cho em về chút nào, Tiểu Hi. Anh muốn xích em ở lại đây... Khiến cơ thể em ngập tràn những ký hiệu của anh...”

Không hiểu sao, nghe những lời như đáng sợ như vậy mà Hà Hi Lân lại cảm thấy ngượng ngùng như được tỏ tình: “Nếu, nếu anh muốn em ở lại đây lâu một chút... Thì sắp tới cuối tuần rồi...”

“Không sao, em không cần lo đâu.” Tham Chỉ tựa mình vào sa lông, sờ sờ cặp tai trên đầu Hà Hi Lân đầy thích thú, “Anh biết em có nhiều điều khó xử. A... chẳng qua là đôi khi anh muốn nũng nịu chút thôi, đâu phải chỉ trẻ con mới được làm thế.”

Hà Hi Lân vẫn là học sinh, còn phụ thuộc vào gia đình nên không thể vô tư ở lại nơi này.

Dù có tới qua đêm cũng cần lấy lý do chính đáng, hơn nữa, cũng là lợi dụng lòng tin của cha mẹ vào Tham Chỉ.

“Hay em...”

“Thôi, đừng nói chuyện đó nữa. Hôm nay là Valentine trắng mà, chúng ta còn chưa ăn xong socola đâu.” Tham Chỉ cầm lấy một viên, dùng đưa một chút trước mặt cậu, “Nãy em đút cho anh, giờ đến lượt anh nhé? Hửm? Em muốn anh làm gì?”

“Nói ra khát vọng của anh.” Hà Hi Lân muốn thế, nhưng cậu biết Tham Chỉ sẽ không đồng ý – hiện tại, cậu không thể không thừa nhận điều đó.

Cậu lắc lắc lỗ tai trên đầu, nở một nụ cười hồn nhiên: “Em muốn cùng ăn với anh, Chỉ đại ca.”

“A... Muốn thì tự qua lấy nè.” Tham Chỉ đột nhiên muốn quây, anh giơ viên kẹo lên cao để cậu không với tới được.

“Nó chảy ra mất, Chỉ đại ca!”

Hà Hi Lân cuống cuống đưa tay qua cướp. Hai người chơi trò rượt đuổi nhau trong phòng khách.

Giống như hai đứa trẻ.

Tuy còn nhiều chuyện cần phải lo toan, nhưng giờ, cứ để họ hưởng thụ ngày lễ Valentine trắng này đi.

12. Chương 12: Pn2: Nguyên Nhân

Nguyên nhân khiến cả hai dắt nhau tới vùng núi hẻo lánh cách xa thành phố này bắt nguồn từ một câu hỏi rất nhỏ.

“Chỉ đại ca, sao anh lại không lái xe thế?”

Hà Hi Lân đột nhiên hỏi vậy khi đang nằm ườn trên chiếc ghế sa lông ở nhà anh người yêu.

Tham Chỉ ở trần, ngồi tại chiếc bàn bên phòng khách, dọn dẹp lại những đoạn hương trầm còn đốt dở trong lò, chiếc đĩa sứ đặt cạnh tay chắt đầy dây hương tàn sót lại. Nghe vậy, anh đáp một tiếng: “Hửm?”

“Anh có giấy phép lái xe đúng không? Chị Bát Thước từng kể với em rồi, chị ấy bảo là anh lái xe đúng có một lần rồi bán luôn nó đi, từ đó về sau chỉ đi xe công cộng.”

Tham Chỉ đốt dây hương đang kẹp trên nhíp, hít mắt tận hưởng mùi thơm tỏa ra từ nó: “Hình như có chuyện đó thật.”

“Thế sao anh lại bán nó đi?”

Tham Chỉ đặt đồ dùng trên tay xuống, vừa cười tủm tỉm vừa ngồi xuống cạnh sa lông, nghiêng mình về phía Hà Hi Lân: “Bé tò mò là phải trả giá thì mới biết được đáp án nha.”

Mới vừa cảm nhận được hơi ấm và vị trầm mộc phả ra từ người Tham Chỉ, Hà Hi Lân đã thấy cơ thể mình nóng lên: “Chỉ đại ca ... ”

Nhưng anh chỉ nhẹ nhàng hôn cậu một cái rồi đốt dây hương tiếp theo.

“Tiểu Hi trả lời anh một câu, anh trả lời Tiểu Hi một câu, công bằng không?”

Hà Hi Lân cảm thấy vô cùng thất vọng, cậu nằm sấp lại xuống sa lông: “Vâng.”

“Em hỏi chuyện lái xe làm gì?”

“Em chỉ là... muốn cùng anh... ra ngoài chơi. Sao anh lại bán xe?”

“Anh của anh bảo thế.”

“Ha? Vì sao?”

“Đến lượt anh nha, tiểu Hi.” Tham Chỉ đang đưa dây hương đang đốt dở trước mặt Hà Hi Lân, hương vị thanh nhã sộc vào cánh mũi cậu, “Em thật là chỉ muốn ra ngoài chơi thôi sao?”

“Ừm... vâng.”

“Trả lời thật nào.”

Hà Hi Lân chôn đầu vào gối ôm: “Thì... chơi đó chứ sao... giống hồi trước ấy... lúc trên xe buýt.”

“Em ham chơi thật đó. Còn câu em vừa hỏi, anh trai anh cũng không nói rõ, chỉ bảo rằng sẽ mở một tuyến từ nhà anh tới công ty rồi bắt anh không lái xe.”

“A? Vậy nên tuyến buýt hồi trước em đi được mở vì anh sao?”

“Em lại cướp hỏi rồi, nhưng vì em vô cùng đáng yêu nên anh sẽ châm chước.” Tham Chỉ sờ soạng cặp đùi trần nuột nà của Hà Hi Lân, bỏ tuyến hương đã cháy hết vào trong lò, “Đúng thế, đây là đặc quyền của em trai người quản lý. Nhưng mà cũng nhờ tuyến xe đó nên anh mới gặp được Tiểu Hi mà. Rồi, giờ em phải trả lời anh hai câu đó?”

“Vâng.” Tiểu Hi mặc độc chiếc áo sơ mi nam trên mình, cậu dán chặt mặt vào chiếc gối ôm, tưởng chừng như sắp hòa làm một với nó đến nơi.

“Nếu anh lái xe thì em muốn đi đâu chơi?”

“Ừm... ở bên Chỉ đại ca... thì đi đâu cũng được... ”

“Ha ha, vậy để anh mượn xe của anh trai, rồi hai ngày kế mình đi chơi thôi.” Tham Chỉ ngừng việc mình đang làm lại, sà người xuống bọc lấy Hà Hi Lân, thủ thỉ bên tai cậu rằng, “Câu cuối cùng... Em có yêu anh không?”

Cảm nhận bàn tay thô ráp của anh luồn vào áo mình, tai Hà Hi Lân đỏ ửng lên: “Ừm... yêu.”

“Anh cũng yêu em nha, Tiểu Hi đáng yêu.”

Buổi sớm cách đó một hôm, Tham Chỉ mượn một chiếc xe du lịch, cả hai mang theo đồ dã ngoại rồi xuất phát.

Cuối cùng Hà Hi Lan cũng biết vì sao anh trai của Tham Chỉ không cho anh ấy lái xe.

“Chỉ, Chỉ đại ca... Anh có nhìn đồng hồ số không đó?”

“Có chứ, anh chấp hành đúng luật giao thông mà.” Vừa nói xong, Tham Chỉ liền đánh một đường cong khét lẹt ngay ở con ngoặt kè.

Ra xe du lịch cũng có thể làm cái động tác y như xe đua này?

“A...” Bàn tay bầu chặt lấu dây an toàn của Hà Hi Lan đượm mồ hôi lạnh, “Chỉ đại ca — ”

“Ha ha, cái lần sau khi ngồi xe anh, ông anh trai đã nói một câu thế này.”

Hà Hi Lan nhìn cảnh vật lao vun vút ngoài khung cửa sổ, lại ngắm qua con đường núi nhỏ hẹp, lòng thầm cảm thấy may mắn khi sáng nay không ăn quá nhiều, chứ không chắc cậu đã nôn từ sớm rồi: “Nói, nói gì?”

Tham Chỉ nở một nụ cười vô hại với Hà Hi Lan rồi đạp chân ga: “Anh ấy nói: Để tính mệnh của cư dân sống ở đây được an toàn, em đừng lái xe nữa.”

“Nhìn phía trước kìa — Chỉ đại ca!”

Bọn họ dừng chân ở một khu đất trống bằng phẳng gần đỉnh núi.

Thoát khỏi cái xe du lịch màu bạc ấy, lần đầu tiên Hà Hi Lan muốn quỳ rạp xuống ôm hôn đất mẹ. Cậu tựa vào thành xe, cố gắng khiến cặp chân đã mềm nhũn của mình có thể bình tĩnh lại.

Tham Chỉ vẫn vô cùng ung dung, như thể cả hai chỉ là đáp máy bên xe buýt: “Được rồi, chẳng phải em muốn tìm chỗ vẽ sao? Ở đây ngắm hoàng hôn đẹp lắm này.”

Hà Hi Lan cảm thấy mình phải kiếm chuyện gì để phân tán tư tưởng, nếu không cậu sẽ tiếp tục hoảng sợ khi nghĩ đến việc lại phải trải nghiệm sự khủng khiếp này ở lượt về. Cậu đưa mắt ngắm nhìn ngọn núi phía xa xa, ngắm nhìn đường nét mềm mại tựa một người phụ nữ của nó, ánh tà dương phủ sắc đỏ cam ấm nóng, quét lên bầu trời một bức tranh rực rỡ.

Cậu ngồi trên nắp động cơ, dùng chì màu nóng để phác họa, cầm cúi vẽ tranh.

Tham Chỉ không quấy rầy cậu bé, anh lấy bếp ga và một số đồ làm bếp ra một bãi trống để chuẩn bị bữa tối. Anh hâm nóng súp ngô, lại làm thêm bánh mì nướng, rau muống xào và thịt hầm khoai tây. Bữa cơm đã hoàn thành. Mặt trời khuất bóng, giờ là phần trình diễn của màn đêm.

Hà Hi Lan nường vào ánh đèn pha để vẽ, cậu ngồi co gối trên mui xe, biến đùi mình thành giá vẽ, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu, nhíu mi, dăm chiêu suy nghĩ rồi mới vạch tiếp lên giấy đôi ba nét.

Từng cử chỉ của cậu thiếu niên đều khiến Tham Chỉ say mê, nếu không phải vì lo cậu sẽ đói, anh có thể ngắm nhìn Hà Hi Lan cả đêm.

“Tiểu Hi, ăn cơm thôi.”

“Vâng... Em sắp xong rồi, chút chút nữa...” Hà Hi Lan không chịu dừng bút, cuối cùng, cậu nheo mắt ngắm nghĩa rồi giơ nó lên để xem xét lại lần cuối, “Được rồi!” Cậu hớn hỏ chạy tới trước mặt Tham Chỉ, giơ bức phác họa cho anh, “Chỉ đại ca, anh xem này!”

Trên trang giấy là cảnh hoàng hôn mà họ vừa nhìn ngắm, Hà Hi Lan chăm chút đến từng chi tiết, ngay cả nơi sườn núi khuất vào rừng cây cũng được in vào.

Tham Chỉ không hiểu nghệ thuật, mỗi lần tới mấy chỗ như bảo tàng mỹ thuật với em gái đều chỉ là cười ngửa xem hoa. Nhưng anh rất thích tranh của Hà Hi Lan. Bút pháp giản dị, tông màu ấm áp, đường nét dịu dàng. Chúng khiến anh cảm thấy dễ chịu.

Tựa như Hà Hi Lan vậy.

Trong một năm yêu nhau, phòng ngủ và phòng khách của Tham Chỉ đều treo những bức tranh vẽ tập của Hà Hi Lân. Qua những bức tranh ấy, anh có thể cảm nhận được tình yêu của cậu dành cho những thứ được ghi lại trong đó.

Hà Hi Lân và Tham Chỉ ngồi quanh ngọn đèn, thưởng thức bữa cơm muộn của mình. Cậu hào hứng kể lại đủ chuyện ở phòng vẽ, thỉnh thoảng anh sẽ đáp lời, đôi khi lại dùng những lời khiêu khích rồi tận hưởng vẻ e thẹn của cậu thiếu niên.

Trên giường phóng dăng, xuống giường lại vẫn ngây ngô thẹn thùng. Đúng là khiến người ta yêu không nở bỏ mà, Tiểu Hi của anh.

Sau khi ăn uống no nê, cả hai nằm trên mui xe, thưởng thức bầu trời sao rực rỡ của đêm hè, nghe vị gió núi, cảm nhận cái lạnh lạnh lạnh khuất trong nó.

Lát nữa sẽ còn lạnh hơn, rồi họ sẽ phải vào xe tránh gió. Hà Hi Lân nhìn lên bầu trời, nghĩ vậy.

Quầng sáng vàng từ ngọn đèn bên cạnh chiếu vào hai người, Tham Chỉ học theo động tác của Hà Hi Lân khi này, giơ bức phá họa lên để ngắm nghía: “Em vẽ một tấm này thôi à?”

“A... Em vẽ hai tấm... tấm kia... không có gì đâu.”

Thấy Hà Hi Lân ngại ngùng như vậy, Tham Chỉ ghé sát lại với cậu rồi làm bộ như muốn lật trang: “A... em vẽ gì?”

“Thì... anh cứ xem đi...”

Tham Chỉ giở qua trang tiếp theo thì thấy chính mình đang ngồi nấu ăn cạnh bếp ga mini, trên tay cầm muôi, ánh mắt nhìn chăm chú vào phần đồ ăn trong nồi.

Bức vẽ này chỉ dùng bút chì phác ra vài đường nét đơn giản, nhưng lại nắm được cái thần của Tham Chỉ.

“Ôi chao, em vẽ anh đẹp trai thật đó, có thêm gia vị tình yêu à?”

“Thế sao?” Hà Hi Lân nhìn vào tranh rồi lại quay sang đối chiếu với Tham Chỉ, “Giống bình thường mà...”

“Ra trong mắt em, anh đẹp trai thế à, Tiểu Hi.” Tham Chỉ giật lấy tập phác họa rồi đặt sang bên cạnh. Anh lật người, để cậu thiếu niên xuống, “Phải rồi, cũng giống như việc trong mắt anh, em lúc nào cũng vô cùng hấp dẫn.”

Dù ánh đèn quá chói nhot nhot nhưng Tham Chỉ vẫn có thể mừng tượng ra gò má ửng hồng và lỗ tai đỏ ửng của Hà Hi Lân.

Hà Hi Lân luôn khao khát những cái đụng chạm của Tham Chỉ, cậu chủ động ngửa đầu lên để xin một nụ hôn, và đương nhiên là được anh người yêu chiều lòng lại.

Hai chiếc lưỡi quấn quít lấy nhau, đụng chạm rồi mút mát, lần tìm tới từng cơn khoái cảm.

Hà Hi Lân ôm ghì lấy Tham Chỉ, mút lấy môi dưới của anh đầy lưu luyến: “Chỉ đại ca...”

“Anh nhớ rằng em muốn chơi trên xe đúng không...Chúng ta bắt đầu nhé? Tiếc là anh quên mang đồ tới...” Tham Chỉ nhún vai, “Nhưng ở đây cũng đủ kích thích rồi, ha? Em có muốn không?”

Đương ở độ tuổi tràn trề sinh lực, hơn nữa còn được người mình mê đắm mời mọc, Hà Hi Lân vội vã đáp lời: “Muốn... Em muốn làm ở đây.”

Tham Chỉ tựa trán mình vào trán Hà Hi Lân, mỉm cười nói: “Được rồi, Tiểu Hi, em cởi quần ra đi.”

“Quần...”

“Chỗ này có chút lạnh, muốn cởi hết chắc chúng ta phải vào xe.”

“Vào xe rồi... vẫn làm chứ?”

“A, chứ em bảo anh mượn xe du lịch để làm gì chứ?”

Hà Hi Lân cảm thấy mặt mình nóng đến độ có thể luộc trứng đến nơi. Cậu đánh mắt qua nơi khác, không dám nhìn thẳng vào Tham Chỉ, rồi mới dám đặt tay lên cạp quần – dù đã làm động tác nào bao nhiêu lần, cậu vẫn cảm thấy vô cùng thẹn thùng – từ từ cởi khóa quần, xọc tay qua cả phần đai của quần nhỏ, hít một hơi thật sâu rồi mới trút sạch lớp phải che khuất thân dưới.

Khi lớp vải cọ xát “cậu bé” đã bắt đầu hưng phấn của mình, Hà Hi Lân khẽ than nhẹ. Tham Chỉ cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên thái dương và chóp mũi cậu.

“Dang chân ra, để anh ngắm nhìn em nào.”

Hà Hi Lân vâng lời, dang hai chân ra, bàn chân bám lên nóc động cơ, phần sơn bóng loáng khiến cậu sợ rằng mình sẽ trượt xuống.

Hiện giờ, cả “thăng nhóc” và móng cậu không còn được che đậy bởi bất cứ thứ gì nữa, hoàn toàn lộ ra giữa bầu không khí se se của buổi đêm.

Tham Chỉ lấy gel bôi trơn từ trong túi rồi đặt vào tay Hà Hi Lân: “Em tự làm nhé?”

“Vâng...” Tuy Hà Hi Lân thích được Tham Chỉ chạm đến hơn là tự mình mở rộng cửa vào của nơi bí mật ấy, nhưng cậu không muốn từ chối lời yêu cầu của anh.

Hơn nữa, khi cảm nhận ánh nhìn của Tham Chỉ trong lúc mình đang làm cái chuyện xấu hổ này, cậu lại nhớ tới mấy chuyện điên cuồng họ đã trải qua trên xe buýt.

Điều này khiến Hà Hi Lân càng hưng phấn.

Hà Hi Lân nằm lui ra sau, khẽ nhấc eo lên, mò ngón tay đã dính gel vào giữa hai chân, chẳng mất bao công sức đã chọc được vào cửa sau, dựa vào độ trơn của thuốc mà đưa ra đẩy vào, “Ừm...” Cậu liếc nhìn Tham Chỉ, vừa lúc lại đụng tới tầm mắt của anh. Người đàn ông thấy vậy, chợt nở một nụ cười.

Cơ thể cậu bỗng như cháy rực lên. Hà Hi Lân đưa thêm một ngón tay vào trong.

Núi rừng tĩnh mịch, chỉ có tiếng côn trùng khe khẽ râm ran, thành ra âm thanh khuấy nước của ngón tay vang lên rõ mồn một.

“Chỉ đại ca...”

Tham Chỉ đương xoa nắn cậu nhỏ của Hà Hi Lân, nghe người yêu khẽ gọi tên mình thì khẽ giương mi, nói: “Chưa được mà, Tiểu Hi, anh muốn nhìn cảnh em phóng tinh.”

“A...”

Ngón tay của Hà Hi Lân đẩy nhanh tốc độ, dè thẳng vào điểm mẫn cảm của mình, eo cậu đung đưa điên cuồng khiến thăng nhóc ma sát lấy tay Tham Chỉ. Cậu nhắm mắt lại, tưởng tượng người đàn ông này đang quần thảo cơ thể mình: “Chỉ đại ca...ừm...tuyệt quá...”

Cơn gió lạnh không thể thổi bay cái nóng bỏng rát của cơ thể cậu. Hà Hi Lân ngửa cổ, rên vút lên một tiếng, cơ thể khẽ co giật, thăng nhóc cũng hưng phấn bắn tinh trong tay Tham Chỉ.

Sau khi lên đỉnh, cậu nằm thõ dốc trên mui xe, hai chân vẫn gấp khúc. Phần cửa sau đã được mở rộng đầy đủ đang nhiệt tình mời gọi Tham Chỉ.

“Chỉ đại ca...mau lên...em muốn...” Hà Hi Lân nâng mông, hai chân càng dang rộng ra, “Mau vào đi...”

“Bé ngoan, giỏi lắm. Để anh thưởng cho nào.”

Tham Chỉ xoa đầu cậu đầy cưng chiều, rồi cúi xuống hôn lấy bờ môi đang thõ dốc kia, kéo cây súng của mình ra, đưa đẩy phía ngoài khe cửa vài cái rồi mới từ từ đi vào.

“Tuyệt...tuyệt quá...cắm nó vào đi...Chỉ đại ca...” Hà Hi Lân bám chặt lấy cánh tay Tham Chỉ đang chống bên mình, kéo quần áo anh, hô lớn.

Tham Chỉ rút ra rồi lại đâm vào đầy mạnh mẽ, thay đổi đủ mọi góc độ, nhưng nhất quyết không chịu nghiêng qua nơi mẫn cảm của Hà Hi Lân. Anh nhắm nháp vẻ mặt vừa dè mê vừa khao khát của cậu thiếu niên khi được mình yêu thương.

“Chỉ đại ca...” Tâm trí cậu gào thét muốn được nhiều khoái cảm hơn nữa, nhưng mãi mà không được thỏa mãn, Hà Hi Lâm rơm rớm, “Anh tệ lắm...”

Tham Chỉ đột nhiên giảm tốc độ, cười cong đôi mắt: “Hửm? Sao em lại nói thế, Tiểu Hi, anh thương em nhất mà.”

“Em muốn được sung sướng hơn nữa...”

“Ý em là sao? Giống thế này à?” Tham Chỉ luồn cánh tay qua nách Hà Hi Lâm, quặp lấy bờ vai cậu, từ từ nâng phần hông của cậu thiếu niên lên để thanh vũ khí của mình rời khỏi, sau đó lại đâm vào quyết liệt, khiến cậu người yêu bé bỏng không khỏi bật ra tiếng thở gấp gáp.

“Không phải à? Hay là thế này?” Người đàn ông xoay hướng cây súng của mình ngay trong khe thịt chật hẹp, rồi ấn sâu vào trong.

“A...ha...a..Chỉ đại ca...như thế...”

“Chưa hài lòng sao...Ừm, Tiểu Hi, em tham lam quá đấy, nhưng anh lại thích em như thế.”

Tham Chỉ rút thứ đang cương cứng của mình ra, lựa chuẩn góc độ rồi thụt thẳng vào nơi sâu nhất, Hà Hi Lâm nằm gọn trong lòng anh, vừa run rẩy vừa rên rỉ đầy sung sướng.

“Thích thế sao?”

“Ừm...a...thích...thích nhất...Chỉ đại ca...”

“Em lúc nào cũng tỏ tình đầy nóng bỏng như thế, anh vui lắm.” Tham Chỉ cười sung sướng, tấn công liên tiếp vào điểm mẫn cảm của Hà Hi Lâm.

Khi những cơn khoái cảm trong cơ thể trùng điệp lên nhau rồi đột phá điểm cực hạn, Hà Hi Lâm ngửa đầu rên rỉ, đôi chân bất giác quặp lại, run rẩy. Cậu cảm thấy như bầu trời sao trước mắt đang rẽ ra một luồng sáng trắng rực rỡ.

Tham Chỉ tiếp tục đưa đẩy trong khe động ẩm áp đương mãi miết cao trào, sau khi thỏa mãn mới xả hết cả băng đạn vào nơi ấy.

Cả hai bình ổn trở lại. Tiếng côn trùng rả rích cùng tiếng gió xào xạc qua cỏ cây lại choán lấy thính giác của Hà Hi Lâm. Cơ thể ướt mát mồ hôi đã cảm nhận được cái lạnh của buổi đêm.

“Chỉ đại ca, chúng ta vào trong xe đi...”

“Mới vậy mà đã muốn làm lượt hai rồi sao?” Tham Chỉ mỉm cười, rút vũ khí khỏi nơi ẩm áp kia.

Hà Hi Lâm quả thực có ý này, cậu gục đầu xuống, gò má đỏ ửng: “Không được sao?”

“Được chứ, Tiểu Hi.”

Dọn dẹp qua mấy thứ đồ trên xe rồi cả hai ra phần ghế sau. Giữa không gian chật hẹp, họ quấn quýt, ôm ấp lấy cơ thể của người kia, cảm nhận sự ẩm áp và nóng bỏng của đối phương.

Khi mọi chuyện xong xuôi, Tham Chỉ mở cửa sổ mái, hai người nằm trong xe ngắm nhìn bầu trời sao lấp lánh.

So với ban nãy, hình như những ngôi sao đã nhiều hơn một chút.

“Em có muốn ra ngoài ngắm không?” Tham Chỉ hỏi.

“Ừm...không cần...ở đây cũng được rồi.” Hà Hi Lâm nắm tay Tham Chỉ, cảm nhận sự ẩm áp truyền tới từ nơi ấy.

Hai người lẳng lặng ngắm nhìn bầu trời, rồi cùng chìm đắm trong bầu không khí yên bình này.

Tham Chỉ mở lời: “Tháng sau là thi rồi, em có cảm thấy chắc chắn không?”

Tháng sau là kỳ thi đại học của trường Lâu Thích, Hà Hi Lâm đã chuẩn bị một năm rồi, giờ là lúc nghiệm thu thành quả.

“Ừm...tầm sáu, bảy mươi phần trăm.”

“Em sẽ đỗ mà.” Tham Chỉ nhẹ giọng nói.

Chỉ là một câu nói đơn giản và chẳng có căn cứ nào, vậy mà Hà Hi Lân như được tiếp thêm một niềm tin chắc chắn. Cậu vui vẻ lần lại gần Tham Chỉ, anh quơ tay choàng cậu vào lòng.

“Chỉ đại ca.”

“Gì thế.”

“Bố mẹ đã đồng ý là sau khi đỗ đại học, em có thể ở trong ký túc xá.”

“Hửm?”

“Đến lúc đó, em được qua gặp anh thường xuyên hơn rồi.”

“A...thế thì em phải cố gắng lên đó.” Tham Chỉ xoa mái đầu đang cọ cọ ***g ngực mình của Hà Hi Lân, “Nếu em đỗ, anh sẽ có một món quà đặc biệt cho em.”

“Quà sao?! Là gì thế?”

Tham Chỉ khẽ nhếch môi, thì thầm vào tai Hà Hi Lân: “Bí – mật.”

“A! Nói cho em đi mà!”

“Đỗ rồi em sẽ biết. Đứng vào cái ngày dọn vào ký túc xá, em sẽ nhận được nha, ha ha, anh mong chờ cái vẻ mặt lúc đó của em quá.”

“Đừng bảo là lại mặc đồ con gái nha?”

“Anh không nghĩ tới cái đó đâu, cũng được đấy nhỉ, mượn Bát Thước một bộ...Lần sau bảo em mặc rồi chúng ta làm tình nhé...sườn xám, hoặc là đồ hầu gái cũng không tệ nha....hay là...thử hết nhỉ.”

“Anh định mua mấy bộ thế hả....Chỉ đại ca.”

“Tại Tiểu Hi của anh đáng yêu quá chứ sao, anh muốn em mặc đủ thứ đồ khác nhau cho anh ngắm mà. Được không? Tiểu Hi.”

Hà Hi Lân vùi mặt vào ***g ngực của Tham Chỉ, nghe tiếng tim đập của anh, mặt thì đỏ ửng, môi lẩm bẩm một tiếng “Vâng”, rồi nhắm mắt lại, cười hạnh phúc.

Một tuần sau cuộc dã ngoại đó, Hà Hi Lân tiện đường ghé qua nhà Tham Chỉ sau khi tan lớp học vẽ, vừa mở cửa ra thì thấy TV ngoài phòng khách đang chiếu cái bộ phim khiến người ta phải đỏ mặt, tiếng rên rỉ vang vọng khắp gian phòng, Tham Chỉ thì đang ngồi nhìn chăm chăm vào màn hình.

“Chỉ đại ca! Anh đang xem — cái gì đây? Sao lại có cái này?”

Hà Hi Lân không thể tin nổi vào hình ảnh trước mặt, người trên màn hình chính là – cậu và Tham Chỉ. Hơn nữa, bối cảnh là ở trong chiếc xe mà họ đã đi hôm dã ngoại đó.

Tham Chỉ bấm nút tạm dừng, màn ảnh dừng ở cái cảnh vô cùng đáng xấu hổ. Anh ngửa đầu lại, cười với Hà Hi Lân: “Xe kia là của anh trai anh, chắc lão đấy biết anh định làm gì nên lắp nhiều máy quay mini trong đó lắm. Hoặc cũng có thể là lão lắp từ lâu rồi, lão thích rình người khác mà.” Anh xòe hai tay ra, “May mà anh biết lão có cái sở thích này, nên vừa trả xe liền đòi luôn bản phim rồi. Ha ha...Tiểu Hi của anh, chỉ có anh mới được quyền ngắm.”

“Chỉ đại ca! Mau xóa đi!” Hà Hi Lân vừa then, vừa quăn, không thể ngờ là cái dáng lẳng lơ ấy của mình lại bị quay lại.

“Anh thấy quay cũng có tệ đâu, Tiểu Hi quay thế nào nhìn cũng đẹp.”

“Không phải là vấn đề có đẹp hay không, mà là cái này — mất mặt chết mất!” Vừa nghĩ đến chuyện: cảnh mình rên rỉ được Tham Chỉ tua lại để coi, Hà Hi Lân chỉ muốn kiếm cái lỗ nẻ chui vào cho rồi.

“Ừm...được rồi, nếu em không thích thì để anh xóa.” Tham Chỉ rất thoải mái, anh gọi Hà Hi Lân ngồi xuống cạnh mình, ôm eo cậu rồi nhấn nút chạy tiếp.

“Chỉ đại ca, tuyệt quá...nữa đi...”

“Chỉ đại ca!”

“Xem với anh một lần rồi anh xóa.”

“Một...một lần thôi nha?”

Nghe tiếng thở dốc và tiếng hai cơ thể va chạm vào nhau, Hà Hi Lân ngượng ngùng, vịn vẹo thân mình, hai mắt không dám nhìn thẳng vào màn hình TV.

Tham Chỉ thì lại xem rất hào hứng: “Lái xe đi ra ngoài cũng không tồi nhỉ, Tiểu Hi, chi bằng lần sau chúng ta lại đi chơi đi?”

“Vụ này...”

“Hay là để anh dạy em lái xe?”

Hà Hi Lân không dám tưởng tượng đến cảnh Tham Chỉ dạy mình lái xe sẽ như thế nào. Cậu thở dài, gắng quên đi những tiếng động từ phía TV, bật ra một câu vô cùng thảm thía.

“Chúng ta cứ bắt xe buýt thì vẫn hơn, Chỉ đại ca.”

Phiên ngoại hoàn

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyen-xe-cuoi>